

ELKE WEEK VERSCHIJNT EEN NIEUW COMPLEET VERHAAL

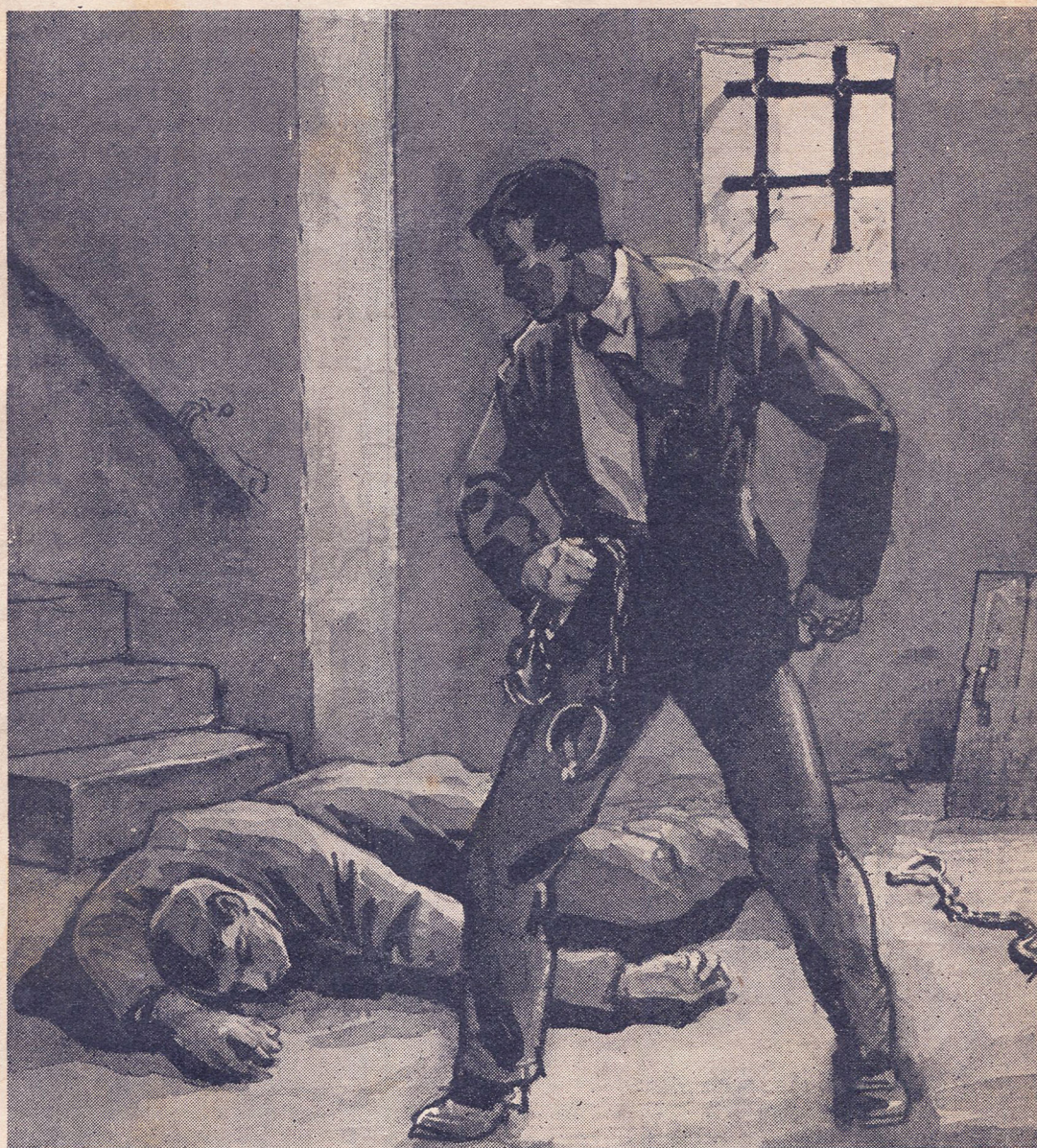
Cord Sister

genaamd
RAFFLES

DE GROOTE ONBEKENDE

DE NIEUWE BENDECHEF

15 cent.

No. 1216.

En toen heb ik hem met mijn boeien op z'n hoofd geslagen.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal

Uitgave van den ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, Leidschegracht 72, AMSTERDAM.
Exploitant voor België H. JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

NIEUWE SERIE

DE NIEUWE BENDECHEF

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

EERSTE HOOFDSTUK.

DE VERGADERING.

In een klein, benauwd, zeer hooggelegen kamertje van een der afschuwelijke huurkazernes, waaraan het westen van New-York zoo rijk is, en die zich menigmaal tot een hoogte van zeven verdiepingen verheffen, waren in den laten avond van een drukkend warmen lentedag een tiental mannen bijeen, van een zeer uiteenlopend uiterlijk, en van wie men zich met verbazing moest afvragen, hoe zij in elkanders gezelschap waren geraakt.

Twee hunner waren nog zeer jong, en uiterst elegant gekleed, in keurig gesneden rokken, zeker gemaakt in het atelier van een der best betaalde snijders van de wereld.

Er waren er ook twee, die er niet veel beter uitzagen dan bedelaars, met loshangende, vuile sporthemden, een gerafelde pet op, en een eindje kwalijk riekende sigaar tusschen de lippen.

Voorts zat er, in een hoekje, alsof hij er niet bij hoorde, een man, geheel in het zwart gekleed, en dien men op het eerste gezicht zou houden voor een dominee, of nog beter een ouderling.

Zijn gezicht was mager, strak en gladgeschoren, en zijn oogen lagen diep in de kassen, en dezen waren het, die ieder spoor van heiligheid of deftigheid aan zijn gelaat ontnamen, en aanstonds deden begrijpen, dat deze man mocht

zijn wie hij wilde, maar zeker geen geestelijke was.

Hij droeg onberispelijk wit linnen, een stijf staand boordje, een zwart confectiejasje, zijn haren waren sluik naar achteren gekamd, en al was deze man geen dienaar van het Woord, zoo kon het toch niet twijfelachtig zijn, of hij wilde daarop zooveel mogelijk gelijken.

Hij zat daar al een paar uren en tot dusverre had hij niet veel gezegd, of eigenlijk in het geheel niets.

Hij was blijkbaar een man die heel goed kon luisteren, wat in menig geval nog meer waard is dan goed spreken.

Nog zaten er in dat bedompte vertrek, vlak onder het platte dak gelegen, dat den geheelen dag door een brandende zon beschenen werd, een drietal mannen, van wie het niet zoo gemakkelijk te zeggen viel, tot welke klasse der maatschappij zij behoorden, het konden zoowel bankklerken zijn als winkelbedienden, en zij hadden één ding met elkander gemeen — zij waren allen nog zeer jong.

De ouderen zaten dicht bij het raam, dat wijd open stond, om althans een zuchtje binnen te laten van den verfrisschenden nachtwind, en een van hen was gekleed in de uniform

van treinconducteur, een tweede droeg die van een brievenbesteller.

Het was reeds middernacht, toen de deur van het vertrek open ging, en een slordige vrouw binnentrad, niet ouder dan 27 jaar, doch er uit zag als veertig, en die een groot blad in de handen had, waarop een tiental glazen van verschillend formaat en verschillende bestemming, en vier of vijf flesschen.

Zij werd met een soort gejuich ontvangen, dat echter spoedig verstomde op een enkelen, strengen blik van den man in het zwart in zijn hoekje.

„Dat is een goed idee van je, Peggy!” riep de treinconducteur uit, die Farrell geheeten was. „Wij kwamen juist van dorst om! Wat heb je daar?”

„Zoowat van alles!” antwoordde Peggy spottend, zoodat haar blinkend witte tanden zichtbaar werden. „Gerstewater, kamille, dropwater, en slemp! Maak de flesschen maar open, dan zul je wel zien wat er in zit! Onze jongens zijn goed aan den gang geweest, dat verzeker ik je! Als dit geen echte Schotsche Whisky is, dan wil ik jullie nooit meer helpen bij je zaakjes!”

Zij klopte met een vriendschappelijk gebaar, op een groote, vierkante flesch, waarnaar allen begeerig keken, en toen ging zij heen, maar op den drempel keerde zij zich nog eens om, en vroeg, schijnbaar onverschillig:

„Schieten jullie al op? Is er al wat bepaald?”

„Dat zal je wel hooren als het zoover is!” antwoordde Farrell kortaf.

„Ik moet zeggen dat het knapjes lang duurt,” zeide de vrouw, en zij voegde er op schamperen toon aan toe:

„Ik heb den tijd gekend, toen er niet zooveel gepraat, en toen er iets gedaan werd bij de Bende van het Kwade Oog!”

Toen pas vertrok zij en zij sloot de deur achter zich met een ruwheid, die bewees, dat Peggy volstrekt niet in haar humeur was.

Het bleef een oogenblik stil, en nu liet de stem van den man in het zwart zich hooren, die langzaam begon te spreken:

„Zoover is het dus gekomen met de Bende van het Kwade Oog! Een vrouw als Peggy heeft het recht, hier iets te zeggen van wat er gebeurt, en van wat wij mannen doen! Ik kan je verzekeren dat dat niet gebeurd zou zijn een jaar of vier geleden! Toen heerschte er nog tucht, toen zou geen vrouw het gewaagd hebben, zich te bemoeien met onze zaken en brutale opmerkingen te maken.”

Hij zweeg een oogenblik, en liet zijn donkere oogen langzaam door het geheele vertrek dwalen.

Toen ging hij weer voort:

„Hier zitten wij nu bij elkaar, het treurig overschot van wat eens de machtige Bende was, thans tot een troepje kakelende oude wijven gedegradeerd, door toedoen van slechts een enkelen man, wiens naam ik niet eens behoef te noemen, want jullie allen kennen hem maar al te goed!”

Op het hooren van de beleedigende woorden, die de man in het zwart zoo koelbloedig uitsprak, werd hier en daar een toornig gebrom vernomen, maar de ander ging onverstoort voort:

„Hier hokken wij nu al twee uren bijeen, in een stinkend kamertje, waar het naar armoede en ontbering reikt, als de gasten van een slons, een ordinaire dievenmeid als mejuffrouw Peggy, die eigenlijk wel madame zou moeten heeten, en al dien tijd heb ik geluisterd zonder ook maar een enkel woord op te vangen, waaraan wij werkelijk iets hebben! Zij had wel gelijk, onze gastvrouw, al hadden wij haar moeten ranselen, omdat zij het durfde zeggen!”

Weer liet hij zijn zwarte oogen over de vergaderden gaan, die zwijgend toeluisterden, de meeste met nauwelijks verbeterden woede, en even haalde hij verachtelijk de schouders op.

„Het zal wel het beste zijn, als wij den strijd als verloren beschouwen, en de Bende eenvoudig ontbinden!” besloot hij. Onze beste kapiteins, zeer velen van onze luitenants zitten in de gevangenis, een uitmuntende medewerkster als Bianca Kirilef, is voor vijftien jaren naar Sing-Sing gezonden, en tot overmaat van ramp, wij hebben geen aanvoerder meer, de Moloch is ons ontvallen! Ik stel voor, ons voor overwonnen te verklaren, en gezamenlijk in een besjeshuis te trekken.”

Toen stond Farrell op, die zijn woede niet meer kon bedwingen, sloeg heftig met de vuist op tafel, en riep:

„Dat laten wij ons niet zeggen, Joseph Tydall! Omdat jij zelf kapitein bent geweest, daarom nemen wij maar niet alles van jou aan! Als jij het zooveel beter weet, had dan de mond open gedaan! Wij hebben hier over allerlei plannen gesproken om Raffles te vangen en het een na het ander is verworpen, maar jij zelf hebt voortdurend gezwegen!”

„Omdat ik het de moeite niet waard vond, op dat onzinnig gebazel in te gaan!” hernam Tydall schouderophalend. „Mag ik je er overigens aan herinneren, dat het raam wagenwijd openstaat, en dat je heel hard schreeuwt!”

„De duivel hale je!” zeide Farrell woest, maar hij zeide het reeds heel wat zachter. „Doe ons dan zelf eens iets aan de hand! Van een ophef-

ving van de Bende is geen sprake, liever hakte ik mijn hand af! Wat zouden de jongens lachen, die een andere vereeniging trouw zijn gebleven, die van de Zwarte Hand, de Eksters, of de Vlam-mende Cirkel! En toch waren dat maar thee-kransjes, vergeleken bij ons Genootschap."

"Dat waren zij ook, zoolang ons Genootschap vrees inboezemde, gehoorzaamd werd, en goed georganiseerd was!" hernam Tydall met stem-verheffing. „Maar zeg mij nu eens, Farrell, wat er van die heerlijkheid is overgebleven! Een wrak, een ruïne! Eenige maanden geleden begon het reeds, en ik voelde dat het Kwade Oog de kiem van het bederf reeds bij haar weder-geboorte met zich omdroeg! Ik ga nu maar met stilzwijgen voorbij wat er gedurende al dien tijd gebeurd is, en ik wil jullie alleen maar herinneren aan de jammerlijke mislukking van de eerste werkelijke groote zaak die wij op touw hebben gezet, de ontvoering van Sigrid Kaldrup, de dochter van den spoorwegkoning, voor wie wij een losprijs van een millioen dollar hadden geëischt. Het is op niets uitgelopen, en —"

"Door toedoen van John Raffles!" riep plot-seling een schelle vrouwenstem, en eensklaps kwam er uit een hoop kussens, die op een sofa waren gelegd, het hoofd van een vrouw te voor-schijn, nog zeer jong, met een gelaat, dat maar al te duidelijk haar verslaafdheid aan morfine verried.

Tydall wendde langzaam zijn blikken in haar richting, keek haar een oogenblik ijskoud aan, en hernam:

"Je spreekt niet tegen een kind, Lydia! Ik geloof beter dan wie ook te weten, welk nadeel Raffles ons heeft berokkend! Het is dan ook vol-komen overbodig, mij er aan te herinneren, wie de bewerker is geweest van onzen ondergang, en wie ons heeft gemaakt tot een onderwerp van spot voor heel New-York! Het is zoover ge-komen, dat men zelfs heeft durven twijfelen aan het bestaan zelf van onze Bende! Nu werd deze vergadering bijeen geroepen, om te pogen, de brokstukken nog te verzamelen, en daarmee een nieuw gebouw op te trekken, en gedurende twee of drie uren heb ik niets anders gehoord dan schimpscheuten aan het adres van Raffles, en verzekeringen, dat men zich op hem zal weten te wreken. Dat klinkt nu alles zeer mooi in theorie, maar de praktijk eischt nu eenmaal wat meer dan scheldwoorden en holle bedreigingen."

Ofschoon menigeen den man in het zwart gaarne had willen neerslaan voor deze sarcas-tische woorden, en de minachting die er uit sprak, zoo bleven toch allen roerloos zitten, want zij

gevoelden wel, dat Tydall eigenlijk volkomen gelijk had.

Men was bijeengekomen om voorloopig een nieuwen aanvoerder te kiezen, die de zware taak zou kunnen overnemen van den Moloch, die op even vreemde wijze verdwenen was als hij kwam. Men had een nieuw veldtochtplan willen op-maken, en het was uitgelopen op een scheld-partij zonder dat iemand een goed plan aan de hand had weten te doen.

Farrell was de eerste, die weer sprak.

Hij had zich met een knorrig gezicht een groot glas brandewijn ingeschonken, nam er een flinke slok van, trok een leelijk gezicht en zeide: met een kwaden blik in de richting van de deur:

"Dat noemt het karonje echte Schotsche whisky! Het is niet veel beter dan aangelengde aziijn, en wij zullen er haar voor moeten betalen, alsof ze echt was!"

"De schuld van Raffles," zeide Tydall sar-castisch.

"Zwijg daar nu maar over," zeide Farrell woest. „Wij willen erkennen, Tydall, dat er iets waars lag in je woorden, al had je het mis-schien ook wel anders kunnen zeggen. Maar nu je ons uitgescholden hebt, geef ons nu dan ook raad! Jij hebt altijd tot de meest bekwame kapi-teins behoord, wij hebben je altijd erkend als een van onze knapste koppen, laat dan nu einde-lijk eens hooren, wat je zelf voorstelt!"

"Dat had ik zeker al willen doen, als ik niet gehoopt had, dat de jongeren onder ons wel iets zouden weten te bedenken, dat nog beter was!" antwoordde Tydall. „Ik ben niet zoo jong meer, ik mag zeggen, dat ik volstrekt niet ijdel ben, en dat het welzijn van ons Genootschap mij boven alles ter harte gaat! Maar nu ik niets vernam wat de moeite waard was, en alleen maar fan-tastische onuitvoerbare plannen, waarom een man als Raffles lacht, zou ik het volgende in het midden willen brengen."

Hij hield een oogenblik op, om een versche sigaret aan te steken, en intusschen gingen zijn zwarte oogen van den een naar den ander, tot zij bleven rusten op het bleeke gezicht van de vrouw, die nu geheel en al overeind was geko-men, en scheen te huiveren, ondanks de hitte die er nog altijd heerschte.

Toen begon hij weer langzaam te spreken, na iederen zin even ophoudend, als om zijn ge-dachte voor den volgenden opnieuw te verzame-len:

"Wij moeten ons om te beginnen zoo veel mogelijk trachten los te maken van het denk-beeld, dat wij onze Bende weder tot haar vorigen luister kunnen terugbrengen en tegelijkertijd

wraak kunnen nemen op Raffles. Of het een of het ander. Slechts een uitstekende organisatie zal ons in staat kunnen stellen onzen doods-vijand met kans van slagen te lijf te gaan. Nu niet, maar later. In de eerste plaats is het noodig, dat wij ons opnieuw organiseeren, dat wij de kundigsten onder ons tot onze leiders kiezen, en voor alles, dat wij den New-Yorkers weder schrik en vrees inboezemen. Men zal niet meer mogen lachen en den spot drijven met het Kwade Oog! En daar zal ik voor zorgen! Ik doe dus hierbij het voorstel, mij tot Moloch te kiezen."

Het kwam zoo onverwachts, dat allen een oogenblik roerloos bleven zitten, en Tydall verbaasd aanstaarden.

Het is waar, zij kenden hem als een koelbloedig man, volkomen gewetenloos, buitengewoon schrander, en voor niets terugdeinzend, zij wisten dat hij reeds verscheidene malen onder de vroegere aanvoerders, die thans hun straf ondergingen voor hunne misdaden, vermetele stukjes had bedreven, die zeer veel goud in de algemeene kas hadden gebracht, maar dit kwam toch wel wat al te plotseling!

Het bleef eenigen tijd stil, en toen zeide een roodharig man, met een breed pokdalig gezicht, die ook nog niet veel gesproken had, en wiens naam Larry Jumper was:

„Dat is allemaal goed en wel, Tydall, maar daarover kunnen wij toch niet alleen beslissen, veronderstelt, dat we je als onzen aanvoerder erkennen willen!"

Tydall keek hem scherp aan, en vroeg hem:

„Wil je dat dan soms niet!"

„Wat mij betreft, ik persoonlijk heb er niets op tegen!" stotterde Jumper, onder den invloed van dien stekenden blik. „Ik weet wel dat je heel knap bent, enzovoort! En als de anderen willen."

Tydall keek den kring eens rond, met een sarcastischen trek om zijn dunne lippen, en vroeg rustig:

„Willen de heeren soms niet? Weten zij een beteren aanvoerder?"

„Je vergeet één ding, Tydall", zeide Farrell, wien het vooruitzicht, den man in het zwart als zijn meerdere te moeten erkennen, slechts weinig scheen aan te lokken, „dat nog nooit tevoren ooit iemand van de bendeleden heeft geweten, wie de Moloch eigenlijk was."

„En ik erken dat dat groote voordeelen had," viel Tydall hem in de rede. „Maar iets dergelijks kan nu eenmaal niet, in de omstandigheden, waarin wij verkeerden, en er moeten spijkers met koppen worden geslagen! Jullie weten wat je aan mij hebt, en ik herhaal mijn voorstel. Wij zijn hier met z'n tienden, waaronder zes luitenants en

één kapitein, en dat lijkt mij voldoende toe! Zijn de anderen het er niet mee eens, dan is er nog altijd gelegenheid, om jullie keuze ongedaan te maken. Is het aangenomen?"

Farrell raadpleegde de anderen met zijn blikken, en toen de meesten zwijgend knikten, zeide hij, zonder Tydall aan te zien:

„Laat het dan voorloopig zoo zijn, we weten wat we aan je hebben, dat is zoo, en je zult ons aanvoeren, maar dan verwachten wij ook van je, dat je ons dadelijk goede plannen laat behandelen. Je eigen kritiek geeft ons het recht, daarop te rekenen."

„Dat spreekt vanzelf!" antwoordde Tydall eenvoudig.

Hij was opgestaan uit zijn donker hoekje en veroorde zich nu als een man van bijna zes voet lengte, mager, maar blijkbaar zeer gespierd.

Hij trad toe op het groepje dat om de tafel heen zat, en zeide langzaam:

„Mijn voorstel is heel eenvoudig. Eerst de zaken, dan het vermaak. Dat wil zeggen, eerst onze Bende reorganiseeren, dan wraak op John Raffles nemen! Ik zal kundige mannen om mij heen verzamelen, en dat wel zoo spoedig mogelijk. En dan zullen wij later zien, hoezeer wij nog te duchten zijn! Zie hier mijn voornemen. Jullie hebben den naam van Thomas Harris natuurlijk gehoord? Hij woont sedert twee maanden in New-York. Hij is buitengewoon rijk, en men zegt dat hij zich rijk gestolen heeft. Hoe hij aan zijn geld komt, raakt mij trouwens niet. Wij zullen er hem een groot deel van afnemen, want ik heb besloten dat hij de man zal zijn die het eerst door ons bewerkt zal worden. Ik heb al inlichtingen ingewonnen over zijn karakter, en ik geloof dat hij graag een kwart miljoen zou willen geven om zijn huid te redden! Is er eenmaal weer geld in de kas, dan kunnen wij nog andere zaken op touw zetten, en op denzelfden weg voortgaan. Zien de New-Yorkers maar eenmaal dat het ons bloedige ernst is met onze bedreiging, dan zal ons handwerk daardoor heel wat vergemakkelijkt worden! Ik heb het plan-Harris reeds tot in bijzonderheden uitgewerkt, en wij kunnen zoo spoedig mogelijk aan den gang gaan. Ik zal nog vannacht de mannen aanwijzen, die ik noodig heb voor de tenuitvoerlegging van het plan."

„Een inbraak?" vroeg Farrell, wiens oogen waren gaan schitteren van hebzucht.

„Voorloopig geen sprake van een inbraak, Farrell!" antwoordde de nieuwe aanvoerder bedaard. „Dat is omslachtig en gevaarlijk. Wij zullen het geld eenvoudig van hem vragen, maar op een manier, die hem wel zal dwingen het te

betalen! Gelukkig heeft de politie nog lang niet al onze schuilhoeken ontdekt, en in één daarvan zijn voldoende middelen bijeen te brengen, om een man van niet al te groot weerstandsvermogen te dwingen, dingen te doen, die hij anders liever zou vermijden, bijvoorbeeld een kwart miljoen in kontanten te betalen! En nu zullen wij de vergadering maar opheffen, want het loopt naar drie uur, en ik heb nog verscheidene zaken te regelen."

Hij had juist uitgesproken toen de telefoon

naast den schoorsteen overging. Farrell, die het dichtst bijzat, nam den hoorn van den haak en luisterde een oogenblik.

Er verscheen een uitdrukking van spot en leedvermaak op zijn sluwe tronie, toen hij afgemeten zeide, met het toestel nog in de hand:

"Daar komt een bericht binnen, Tydall, van het voormalige hoofdkwartier, waarin jij zeker wel heel veel belang zult stellen. Luitenant Larry Jumper, die van onze vergadering afweet, dingt naar den post van hoofdaanvoerder!"

TWEEDE HOOFDSTUK.

DE SAMENLOOP DER OMSTANDIGHEDEN.

Raffles had juist een sigaret uit het zilveren doosje gegrepen, dat voor hem op de tafel stond, en zeide tot Brand, die tegenover hem was gezeten, met een nummer van de „Globe” voor zich:

„Wat zegt het blad van onze waarde tegenstanders?"

„O, het is er vast van overtuigd dat het met de Bende van het Kwade Oog voor goed gedaan is," antwoordde de jongeman, het blad dichtslaande. „En al spreekt het slechts over „Een geheimzinnig personage, bij de politie te Londen wel bekend", zij zwaaien je onder die vleierende benaming grooten lof toe, en erkennen, dat het hoofdzakelijk aan jou te danken is dat de Bende verdelgd is."

„Als de Globe dat schrijft, vergist het blad zich danig," zeide Raffles met gefronste wenkbrauwen, achteroverliggend in zijn gemakkelijken stoel, den rook van zijn sigaret volgend. „Van verdelging is nog geen sprake. Ik wil toegeven dat de vijand een zwaren nederlaag heeft geleden, verslagen is hij nog niet!"

„Maar de Moloch is verdwenen, Edward!" zeide Brand.

„Er zal een nieuwe opstaan!"

„Het Meisje met de Blauwe Oogen is gearresteerd en met vijftien jaren celstraf naar Sing-Sing gezonden!"

„Dan zal er een meisje met Bruine Oogen komen, dat misschien nog gevaarlijker is!"

„Tien of twaalf kapiteins zijn gevangen genomen!"

„Dan blijven er in ieder geval nog wel vijf of zes over!"

„De geheele Bende is gedesorganiseerd!"

„Men zal gaan reorganiseeren!"

„Zij hebben geen geld meer!"

„Dan zullen zij het gaan stelen! Komaan Brand, je weet toch even goed als ik, dat wij er nog niet zijn, dat misschien de hoofdmacht van den vijand is vernietigd, zoodat hij geen groote veldslag meer kan leveren, maar dat hij met zijn verspreide troepen een guerilla kan voeren die soms nog heel wat gevaarlijker kan zijn!"

Brand slaakte een zucht, hij keek naar buiten, naar den goed onderhouden tuin, die zich uitstreckte rondom het landhuis, op de grens van de stad, hetwelk de beide vrienden, door Henderson, den trouwen chauffeur vergezeld, sedert eenige dagen hadden betrokken.

Brand slaakte een zucht, hij keek naar buiten.

Niemand heeft ooit met zekerheid kunnen zeggen, of de politie van New York indertijd reeds kennis heeft gedragen van hun verblijfplaats aldaar, en alleen de geheime archieven in

het centrale bureau der recherche zouden dien-aangaande inlichtingen kunnen geven.

Maar of zij het wist of niet wist, Raffles heeft daar in ieder geval maandenlang ongestoord kunnen leven, zonder ook maar een enkele maal te zijn lastig gevallen door de politie, die waarschijnlijk maar al te blij was, in den strijd tegen de misdaad te worden geholpen, door een man, dien zij eigenlijk verplicht was te arresteeren, want reeds meer dan een jaar lang berustte er op het hoofdbureau van politie een aanvraag tot uitlevering van den gentleman-inbreker, door Scotland-Yard verzonden.

Wat Raffles aangaat, hij vermoedde wel iets van dien toestand, en hij had er slechts een sarcastisch lachje voor over. Hij begreep wel dat hij zijn rust te danken had aan zeer zelfzuchtige beweegredenen, maar daarom was zij hem er niet minder welkom om!

Want die rust veroorloofde hem, in alle kalmte zijn mijnen te graven, zijn verschansingen op te werpen, en zijn geschut in stelling te brengen!

Hij had met zijn beide onafscheidelijke metgezellen dit landhuisje betrokken, zeker wetend, dat zijn spoor volmaakt verloren was gegaan voor degenen die er nog over waren van de eertijds zoo machtige Bende van het Kwade Oog.

Brand had dus gezucht, keek nu Raffles weer aan, en hernam:

„Ik heb het al gezien, van een terugkeer naar Londen zal voorloopig wel geen sprake zijn!”

„Dat is om velerlei redenen nog onmogelijk, Brand,” antwoordde Raffles zacht. „Je weet wel dat ik beloofd heb om aanwezig te zijn bij de begrafenis van de Bende van het Kwade Oog en ditmaal de definitieve! Ik hoop zelf de lijkrede te mogen houden, en een krans op het graf van den overledene te leggen, al zal het dan wel een krans van distels zijn!”

„Sta mij dan tenminste toe, je er op te wijzen, Edward, dat wij in den laatsten tijd een zeer kostbare levenswijze hebben gevoerd, dat onze middelen uitgeput raken, en dat ik niet goed inzie, hoe je den strijd tegen het Kwade Oog zult kunnen voeren, zonder over zeer veel geld te beschikken!”

„Wel, ik zal me dat geld verschaffen,” antwoordde Raffles bedaard.

„Ja, maar op welke wijze dan?” vroeg Brand weder, terwijl hij Raffles vorschend aanzag. „Het zal moeilijk zijn, zoo niet onmogelijk, in onzen toestand aan je bankier te Londen om geld te seinen!”

„Zelfs al ware het niet zoo, Brand, er bestaat een veel gemakkelijker manier, om mij geld te verschaffen, namelijk door het van een ander

af te nemen,” antwoordde Raffles koeltjes.

Brand slaakte een kreet van verbazing, en herhaalde toonloos:

„Gemakkelijk? Je spreekt zeker niet in ernst?”

„In volle ernst!”

„Maar vergeet je dan, dat we hier te New-York en niet te Londen zijn, dat je alle redenen hebt, de politie te vriend te houden, en haar niet noodeloos op je spoor te brengen?”

„Ik vergeet niets, Brand! En ik weet wel bijna zeker, dat de politie mijn spoor niet meer behoeft te zoeken, om de eenvoudige reden, dat ze het kent, en dat zij mij alleen hierom met rust laat, omdat ik haar op het oogenblik van groot nut ben!”

„Maar je verkeert hier nog altijd in gevaar!” hernam Brand met nadruk. „Je bent gewikkeld in een strijd, waarbij tot zelfs je leven op het spel staat, en ik zou je willen aanraden, te bedenken dat de minste onvoorzichtigheid van onzen kant de bandieten weer op ons spoor kan brengen, dat zij tijdelijk hebben verloren.”

„Ik ben volstrekt niet van plan onvoorzichtig te zijn, Brand!” hernam Raffles rustig.

„Ik ontken het niet, maar je hebt de omstandigheden nu eenmaal niet in je macht, en reeds meermalen heeft het toeval in de kaart van onze vijanden gespeeld.”

„Wat het weer heeft goedge maakt, door het nog vaker te doen in de onze!” hernam Raffles luchtig. „Ik geloof dat wij ons daaromtrent waarlijk niet te beklagen hebben. Kort en goed, ik heb een kleine onderneming op het oog, en met je welnemen zal ik die tot een goed einde trachten te brengen.”

„Onverbeterlijk!” zeide Brand half voor zich heen. „En dit is des te erger, daar het volkomen nutteloos is. Met wat moeite kunnen wij er wel in slagen, geld van onzen bankier los te krijgen! En zelfs al zou dat niet gaan, dan hebben wij nog op vier uren sporens hier vandaan, je vlieg-machine die ons binnen het derde gedeelte van een etmaal naar een van de plekken brengt, waar je je schatten bewaard hebt.”

„Een derde etmaal om terug te keeren, dat is, met de treinreis, precies een volle dag!” viel Raffles hem in de rede. „En ik kan dien dag niet missen, omdat anderen mij anders waarschijnlijk voor zullen zijn!”

„Anderen?” herhaalde Brand verbluft. „Wat is dat nu weer? Hoe weet je dat?”

„Ik weet het, omdat het gisterennacht zoo buitengewoon warm was, Brand. Neen, je behoeft mij niet aan te kijken, alsof je aan mijn verstand twijfelt. Het was warm en menig een zette daarom

de ramen wijd open en dat kan wel eens lastige gevolgen hebben!"

"Ik mag gekielhaald worden, als ik er een jota van begrijp!" riep Brand verbluft uit. "Ik weet dat je gisteravond vroeg bent uitgegaan, en ik meende je pas om half drie in den nacht te hooren terugkeeren. Staat dit in verband met de raadselachtige woorden, die je zooeven sprak?"

"In rechtstreeks verband, waarde Brand! Maar, komaan, ik wil je niet al te lang meer in het onzekere laten. Het is billijk dat mijn medewerker op de hoogte wordt gesteld van de finesses!"

"O, ik zal dus de eer genieten, bij je kleine onderneming te worden betrokken?" vroeg Brand ironisch.

"Daar heb ik op gerekend, tenzij je je liever afzijdig houdt, en het mij alleen laat doen!" antwoordde Raffles met een schuinschen blik op Brand, die was gaan verzitten, en schijnbaar aandachtig de sigaar bestudeerde, die hij zooeven uit een sandelhouten kistje had genomen.

"Je weet wel dat je altijd en onder alle omstandigheden op mij kunt rekenen, Edward," zeide Brand zacht. "Het is maar zoo jammer, dat het ditmaal zoo volkomen overbodig is wat je doen wilt! Het heeft geen nut hoege-naamd."

"Ik denk dat je die woorden aanstonds zult terugnemen, Brand, zoodra ik je den naam zal hebben genoemd van den man, wien mijn kleine transactie geldt!"

"Ken ik hem?"

"Persoonlijk waarschijnlijk niet, ofschoon ik daar geen eed op zou willen doen, maar zijn naam is Thomas Harris!"

"Wat? De schatrijke vleeschpakker? De man, die tijdens den oorlog bijna betrokken was in dat reusachtige proces tegen sommige vervalschers van verduurzaamde levensmiddelen voor het Amerikaansche en het Fransche leger? Tengevolge waarvan honderden arme drommels als vergiftigde ratten zijn gestorven, en duizenden zwaar ziek zijn geworden?"

"Dezelfde Brand! En dat hij zich aan die zaak heeft weten te onttrekken, dat had hij alleen te danken aan het feit dat hij in Amerika woonde, en over millioenen beschikte. Het raderwerk van het Recht is zeer ingewikkeld, en men kan gemakkelijk een driefriem doen afloopen, een tandrad doen spatten, tegen betaling van eenige honderdduizenden dollars! Hoe dit nu ook moge zijn, onze man is er destijds zonder klescheuren afgekomen, tenminste wat de uiterlijke eer betreft! En om den innerlijken zal mijnheer Harris zich wel niet bekommerd hebben,

want hij heeft een uiterst rekbaar geweten, en ik voor mij geloof dat er zelfs niets te rekken valt! Kortom, onze Harris is een schurk van het zuiverste water, en ik weet uit de meest betrouwbare bron, dat hij kalmpjes is voortgegaan met het fabricceeren en inpakken van verduurzaamde vleeschwaren, die men zelfs geen honden had mogen voorzetten. Zij waren bestemd voor de arme bevolking der groote steden in het Zuiden, voor negers die niet heel kieskeurig zijn, en verder voor de landen Turkije en Polen. Hij eischte steeds betaling vooruit en van de rest trok hij zich niets aan. Altijd had hij wat stroomannen, die, als het water hem wat al te hoog tot de lippen steeg, tegen goede betaling de schuld op zich wilden nemen. Je hebt natuurlijk „de Wildernis" van Upton Sinclair gelezen? Nu, de toestanden welke die dappere jongeman daarin beschrijft en die je de haren te berge doen rijzen, zijn herhaald en overtrokken in de fabrieken van onzen Harris! Ik spaar je bijzonderheden. Dat is echter niet alles. Het is in Wallstreet overbekend dat het een speculant is zonder een greintje geweten, en als zoodanig valt hij zelfs op de New Yorksche beurs op, en dat wil zoo iets zeggen! Hij heeft honderden diep rampzalig gemaakt, en zijn weg ging, zooals men dat pleegt uit te drukken, over lijken! Zilvermijnen zonder zilver, spoorwegmaatschappijen zonder locomotieven, petroleumbronnen die alleen maar in de verbeelding bestonden, zij hebben tot op dezen dag het geliefkoosde materiaal van Harris gevormd, en de man heeft nog altijd weten door te sluipen door de mazen van de Amerikaansche Wet, want hij is een buitengewoon slim en handig advocaat! Je weet zeker wel, Brand, dat er in Amerika rechtskundigen bestaan, die zich uitsluitend gespecialiseerd hebben op de kunst, oneerlijke speculanten buiten de grijpende vingers van de gerechtigheid te houden? Welnu, hij is zulk een advocaat, en in de perfectie! Tot dusverre heeft men hem onmogelijk kunnen aanpakken, maar wat aan de justitie mislukt is, daar zal ik in weten te slagen!"

"Maar hoe kun je hem straffen? Je kunt hem hoogstens maar bestelen!" riep Brand uit.

"Is dat dan soms niet voldoende? Maar Brand, een inbraak van beteekenis is voor een man als Harris erger dan vijf jaren celstraf! Zijn overal bijeengestolen geld is hem alles, en wie hem van een deel daarvan berooft, die tapt hem een deel van zijn hartebloed af! Ik weet trouwens op dit oogenblik nog niet of mijn straf zich daartoe zal bepalen, dat zal afhangen van de omstandigheden."

"Maar nu die anderen, die je misschien voor

zullen zijn," hernam Brand op levendigen toon. „Wat is daarmee, wie zijn dat?"

„Dat is de Bende, Brand!" antwoordde Raffles rustig. „Je moet weten, dat ik een zekere Peggy Rose zeer zorgvuldig in het oog heb gehouden, van het oogenblik af dat het meisje met de Blauwe Oogen haar vrijheid verloor. Want Bianca Kirilef was een hartsvriendin van haar. Van jongs af aan waren zij beiden als koristen aan hetzelfde theater verbonden, en samen hebben zij hun intrede gedaan in het nobele gilde der beroeps-misdadigers; samen zijn zij lid geworden van de Bende van het Kwade Oog. Ik vermoedde aanstonds dat onze Peggy wel gaarne de rol zou willen overnemen die Bianca op een voor haar zoo ongelegen tijdstip heeft moeten laten varen, en in die verwachting ben ik ook niet bedrogen geworden. Ik kwam te weten waar zij woonde, ik ontdekte ook dat zij in haar huis menigmaal mannen ontving, van wie ik met volstrekte zekerheid wist, dat zij tot de Bende behooren. En let nu goed op. Onder hen bevond zich ook een lange, donkere sinjeur, die het uiterlijk heeft van een plattelandsch dominee, en steeds in het zwart gekleed gaat. Die man heet Joseph Tydall.

Twee jaren geleden reeds maakte ik voor het eerst met hem kennis, toen de Moloch nog een geheel anderen naam droeg; toen hij Professor Fox heette, een man zoo schrander en zoo ondernemend, als de Bende nog nimmer aan haar hoofd heeft gezien, want zelfs zijn voorganger Professor Shydrift, die zijn leven moest eindigen op den electrischen stoel, en die wreeder was dan een tijger, kon in vindingrijkheid niet in zijn schaduw staan. Die Tydall is ook een zeer schrander man, en heeft zich tot nu toe buiten de handen der politie gehouden. Ik zag hem een paar malen in die huurkazerne binnengaan, waar Peggy op de bovenste van de zeven verdiepingen woont, onder het platte dak. Het is daar een zeer gevaarlijke buurt, men doet beter, er zich des avonds niet te wagen als men alleen en goed gekleed is. Eergisteren bevond ik mij verkleed in een van de kroegjes daar, en luisterde ongemerkt een kort gesprek af, dat tusschen eenige der bandieten gevoerd werd."

„En vormde Harris daarbij het onderwerp van gesprek?" vroeg Brand, die aandachtig geluisterd had.

„Nee. Het betrof eenvoudig de afspraak voor een bijeenkomst, blijkbaar nogal gewichtig, die den volgenden avond ten huize van Peggy zou plaats vinden, en waar onder andere beraadslaagd zou worden over de keuze van een nieuwen aanvoerder. Ik mocht die gelegenheid natuurlijk niet verzuimen, en ik was in een zeer schamele

plunje gestoken, bijtijds op mijn post, te weten op het platte dak van de huurkazerne, en gewapend met mijn microfoon aan een lang snoer, bestemd om door den schoorsteen te laten zakken, om zodoende af te luisteren wat daar beneden besproken werd."

„En het schijnt goed te hebben gewerkt?"

„Ik had het evengoed thuis kunnen laten, Brand!" antwoordde Raffles glimlachend. „Het was een overbodige vracht, want het raam stond wagenwijd open, en er werd meestal zoo hard gesproken, dat het op het dak duidelijk te hooren was. Ik lag daarboven voorover op mijn buik, en — —"

„En als je gesnapt was, Edward, dan zou je het mij nu niet kunnen oververtellen, want ze zouden je zonder eenig gewetensbezwaar van het dak hebben geworpen!" riep Brand uit, terwijl hij zijn hand om die van Raffles klemde.

„Dat is wel waarschijnlijk!" ging Raffles onbewogen voort. „Maar ik had natuurlijk op een ontmoeting gerekend en was goed gewapend."

„Hoeveel waren er?"

„Dat heb ik niet kunnen nagaan, maar ik denk acht of tien, allemaal mannen, op Peggy na, en dan nog een dametje, die ik heb meenen te herkennen als Lydia Krylof."

„Een Russin, net als haar vriendin?"

„Nee, een Bulgarsche."

„Je hebt ze dus gezien?"

„Alleen die jonge dame! Ik zag haar naar boven gaan, juist toen ik zelf op weg was naar het dak. Zij was de eerste, en blijkbaar een vriendin van Peggy."

„En was Tydall daar ook bij?"

„Ja. In het eerst zweeg hij in alle talen, maar toen hij eenmaal begon te spreken, voerde hij het hoogste woord. En wat hij zeide in tien minuten was meer waard, dan wat de anderen in twee uren hadden gepraat, want hun gesprek ging in hoofdzaak over je onderdanigen dienaar, en je zult wel begrijpen, dat zij mij in het onvoor-deeligste licht afschilderden. Ik heb een zeer slechte pers van de heeren! Ik kan niet zeggen dat Tydall ook heel vriendelijk jegens mij was, maar hij sloeg althans spijkers met koppen, en begon met zichzelf voor te dragen als opvolger van den Moloch."

„Dan is hij natuurlijk bij allen bekend!"

„Dat is nu eenmaal onvermijdelijk! Mannen als Shydrift en Fox komen niet zoo spoedig terug. Zij legden aan anderen hun wil op, zonder dat die anderen hen zelfs te zien kregen!"

„En namen de anderen hem als hun aanvoerder aan?"

„Zij deden het, al is het dan niet voetstoots.

Zij deden het, omdat er eigenlijk niemand anders was, en het volstrekt noodzakelijk werd geacht, dat het Kwade Oog zoo spoedig mogelijk weer een leider kreeg."

"Maar nu het komplot tegen Harris? Wie bracht dat ter sprake?"

"Tydall! Dat moest zeker als het ware zijn proefstuk worden, dat hem het recht moest verschaffen zich als heer en meester te doen gelden. Lukt dit, dan is hij natuurlijk in het zadel en zullen de anderen hem door dik en dun volgen."

"Wat was het plan?"

"Daarover hebben zij zich niet in bijzonderheden uitgelaten, maar van een inbraak scheen nog geen sprake te zijn. Het kwam mij voor dat Tydall voornemens is, Harris bang te maken, en hem vervolgens te ontvoeren, om hem dan te dwingen, hun een zeer hoogen losprijs te betalen."

"Terwijl hij gevangen zit!" riep Brand verwonderd uit.

"O, zij kunnen hem dringen een briefje te schrijven aan zijn vrouw, of aan een van zijn vrienden!" antwoordde Raffles schouderophalend. "Dat zijn kleinigheden die zich later vinden, als hij eerst eenmaal in hun macht is."

"En als ik het nu goed begrijp, Edward, ben je van plan, die ontvoering te vrijdelen?"

"Lieve hemel neen, hoe kom je daarop?" riep Raffles bijna verschrikt uit, "hoe kom je daaraan? Ik denk er niet aan!"

"Maar wat zeide je dan zooveen van... een berooving?"

"Het zal geen berooving worden, Brand, maar een inbraak!" antwoordde Raffles kalm.

"Ik moet je doen opmerken dat er tusschen die twee begrippen een groot verschil is! Het wordt dus een inbraak, en wat er daarna geschiedt..."

"Is je volkomen onverschillig?" viel Brand hem in de rede.

"Integendeel, Brand, ik hecht daar het grootste gewicht aan! Maar daarom mogen zij hem wel ontvoeren! Ik zie dat je er volstrekt niets van begrijpt, en dat is ook niet noodig, later zul je het wel bemerken!"

"Ik begrijp dat je plannen verder gaan dan alleen de plundering van zijn brandkast, Edward, ik vermoed dat je die wilt doen samengaan met een goeden zet tegen de Bende!"

"Je hebt het geraden, Brand, dat is ook mijn

plan! Het staat intusschen nog niet in bijzonderheden vast, en wij zullen er nog wel voldoende tijd voor hebben om het uitvoerig te bespreken."

"Dus we hebben thans Tydall te beschouwen als onzen persoonlijken vijand, nu hij aanvoerder is geworden van de Bende," hernam Brand nadenkend.

"Ja, maar wacht eens even, dat is hij nog niet!"

"Niet?" riep Brand verwonderd uit. "En je zeide mij, dat de bandieten die daar verzameld waren, zijn keuze hadden goedgekeurd."

"Dat hebben zij ook, Brand, — maar helaas, er is een kink in den kabel gekomen, en onze Tydall is nog niet zoo heel zeker van zijn zoo zeer begeerde promotie!"

"Er zijn dus kapers op de kust gekomen?"

"Eén!"

"Wie dan?"

"Dat zul je aanstonds hooren. Terwijl zij met elkander spraken werd er getelefoneerd. Farrell, de treinconducteur, dien je je nog wel zult herinneren, nam de boodschap op en gaf aan den niet weinig ontstelden Tydall te kennen, dat een zekere Larry Jumper het voorrecht en de eer voor zich opeischte tot aanvoerder van de Bende te worden benoemd!"

"Wie is dat?"

"Een nog tamelijk jeugdig lid van de Bende en pas sedert eenige maanden erbij."

"Maar hoe weet je dat allemaal nu zoo zeker, Edward? Kon je dan verstaan wat er door de telefoon werd gesproken?"

"O ja, dat verstond ik heel goed, Brand, want ik was de man die telefoneerde," antwoordde Raffles bedaard.

Brand kwam half van zijn stoel op, stom van verbazing en stamelde:

"Ben jij opgekomen als Larry Jumper, die zich aanbood als leider?"

"Dat deed ik, met mijn draagbare telefoon! Vindt je het geen goed idee?"

"Maar het is krankzinnigheid, Edward!" riep Brand ontdaan uit. "Je weet niet wat je doet. Het moet immers aanstonds uitkomen! Morgen loopen zij toevallig Jumper tegen het lijf, zij vragen hem — —"

"Daarvoor bestaat geen vrees, beste Brand," viel Raffles hem glimlachend in de rede, "want Larry Jumper zit op dit oogenblik stevig in onzen kelder opgesloten!"

DERDE HOOFDSTUK.

LARRY JUMPER'S DUBBELGANGER.

Brand bleef Raffles een oogenblik ongeloovig aanzien, alsof hij meende met een slechte grap te doen te hebben, en hakkelde toen, half lachend, half boos:

„Komaan Edward, nu neem je een loopje met mij! Larry Jumper zou in den kelder van ons huis zitten?”

„Sinds vannacht drie uur, waarde Brand! Ik moet zeggen dat het toeval mij bijzonder welwillend terzijde heeft gestaan, want op mijn weg huiswaarts, zagen Henderson en ik, — heb ik je al gezegd, dat ik tenslotte had moeten toegeven, den reus met mij mede te nemen, en hem toe te staan, de wacht te houden? — zagen onzen man, toen wij geen kwartier loopen hier meer vandaan waren, op geen twintig passen voor ons uitloopen, en het wilde ons voorkomen, dat het hier geen wandelingetje voor zijn gezondheid betrof, maar dat onze vriend zeker op weg was naar een of ander nachtelijk doel. Hij had een klein valiesje bij zich, dat naderhand bij opening heel mooie inbrekers-werktuigen bleek te bevatten, en dat ik hem natuurlijk heb afgenomen. Je begrijpt wel dat ik die ontmoeting beschouwde als een vingerwijzing der Voorzienigheid, en twee minuten later lag het heerschap voor mijn voeten, geveld door Henderson, die mij beloofd had, hem zoo weinig mogelijk pijn te zullen doen, wat natuurlijk niet kon beletten dat de arme drommel drie uren later nog altijd buiten kennis was. Je weet zelf hoe bijzonder stil het in deze villawijk is des nachts, en wij hadden niet de minste moeite, onzen gevangene ongemerkt te transporteren. Henderson wierp hem als een zak over den schouder, en droeg hem als een dood konijn hierheen, en wij behoefden ons tijdens die wandeling slechts eenmaal te verschuilen in den tuin van een villa in aanbouw, achter een stapel planken, bij de nadering van een braven ordebevaarder.”

Brand bleef Raffles wel een minuut lang zonder te spreken aanzien, en barstte toen uit:

„Dat kan niet goed afloopen! Dat is een waagstuk, dat je duur te staan kan komen! Je wilt dus de plaats van dien man innemen?”

„Ik vraag je nog eens, Brand, of je het geen uitstekend plannetje vindt!”

„Uitstekend? Het is volslagen krankzinnigheid!” riep Brand kwaad uit.

„Waarom? Ik heb het vaker gedaan!”

„Dat ontken ik niet, maar in geheel andere omstandigheden! Toen kon je alles zorgvuldig voorbereiden, alle kansen nagaan, en alles doen wat noodig was, om ontdekking te voorkomen. Nu staan de zaken er anders voor. Je hebt dien man bij toeval ontdekt en je had hem evengoed niet kunnen zien! Ik begrijp dan ook niet, hoe je er, toen je telefoneerde, toe kwam, om juist zijn naam op te geven als adspirant naar het leiderschap!”

„Dat is toch heel eenvoudig Brand!” antwoordde Raffles glimlachend. „Ten eerste staat Larry Jumper bekend als een zeer eierzuchtig lid van de Bende, ten tweede lijkt ik zeer veel op hem! Wij zijn haast even groot, wij hebben beiden grijze oogen, en ik denk dat ons gewicht geen vijf pond zal verschillen!”

„Maar hoe kon je het doen, terwijl je niet eens wist, of je zijn plaats zou kunnen innemen?” ging Brand op een toon van wanhoop door.

„Maar mijn waarde, dat wist ik juist heel goed,” antwoordde Raffles onverstoord. „Zeide ik je dan niet, dat wij niet rechtstreeks naar huis wilden terugkeeren, maar eerst wilden zien, of wij hem niet van zijn bed konden lichten?”

„Van zijn bed lichten? Terwijl je als een vagebond gekleed was?”

„Ik, maar niet Henderson! O neen, die zag er keurig uit in zijn uniform van politie-brigadier. En je zult wel begrijpen, als een man als onze reus iemand van zijn bed komt lichten, dan denkt die iemand niet aan tegenstand! Zooals ik je echter al zeide, al die moeite werd ons bespaard door die gelukkige ontmoeting, niet ver van hier!

Weer bewaarde Brand geruimen tijd het stilzwijgen, en toen zei hij:

„Ik moet zeggen, dat er achter mijn rug vreemde dingen gebeurd zijn.”

Raffles glimlachte om den toon van ver-

ontwaardiging, dien Brand had aangeslagen, en zeide vergoelijkend:

„Je moet er maar niet boos om zijn! Je was vermoeid, je sliep vast, en ik vond het volstrekt niet noodzakelijk, je om zulk een bagatel te wekken.”

„Ik moet dan wel heel vast geslapen hebben, dat ik niet eens het rumoer heb gehoord in dit stille huis!”

„Maar Brand, — ben ik dan gewoon mij als een olifant te gedragen? vroeg Raffles berispelend. „Het ging alles heel snel en stil in zijn werk, want ik zeide je reeds dat onze vriend in den vorm van een natten badhanddoek over den schouder van Henderson hing, en dus, wat hem betrof, onmogelijk leven had kunnen maken.”

„En mag men nu eindelijk iets naders van je plannen hooren?” vroeg Brand, na weer eenigen tijd te hebben gezweigen.

„Met genoegen!” antwoordde Raffles, die een blik op zijn horloge had geslagen. „Het is nu negen uur, en ik zal mij nu naar de woning van Jumper haasten, waar ik eigenlijk al had moeten zijn. Maar ik wil wel bekennen, dat ik behoefte had aan eenige nachtrust, en die wist ik beter te kunnen genieten in mijn eigen bed.”

„Het is anders bekend, dat Jumper het er goed van neemt, en een fraai appartement bewoont, ergens in de buurt van de rode Straat!”

„Dat is ook zoo. Ik had daar zeker een heel goed bed gevonden, maar dat was mij toch niet rustig genoeg!”

„Hoezoo? Vreesde je dan voor ontdekking?”

„Dat niet, maar ik was er niet heel zeker van, of Tydall mij geen zeer ontijdig bezoek zou komen brengen!”

„Dat is waar, hem had ik geheel vergeten!” riep Brand verschrikt uit. „Volgens je beschrijving is hij een man, die zich niet zoo gemakkelijk zal laten verdringen! Je zult waarschijnlijk moeten rekenen op een heftigen strijd om het leiderschap, tenminste wanneer je blijft bij dat krankzinnige denkbeeld om voor Moloch te willen spelen!”

„Ik kan er het krankzinnige nog niet van inzien, Brand!” hernam Raffles verwijtend. „Bedenk toch eens dat het ons op die wijze mogelijk zal zijn, de geheele Bende met een enkelen slag te verpletteren!”

„Daarvan spreek ik niet!” riep Brand ongeduldig uit. „Ik spreek alleen van het vreeselijke gevaar, dat je daarbij loopt. Een kleine onvoorzichtigheid, een herkenning, en je leven is geen cent meer waard! Zij zouden je uit den weg ruimen met even weinig gemoedsbezwaren als wanneer het een vlieg gold!”

„Ik dank je voor de vriendelijke vergelijking, Brand, maar ik ben nog niet platgeslagen! En nu zullen wij het praten staken, en eens liever tot handelen overgaan! Ik zal onzen Jumper, die het waarschijnlijk zelf nooit in zijn hoofd zou hebben gekregen zich als aanvoerder op te werpen, aan jouw hoede moeten toevertrouwen, waarbij Henderson je voorloopig gezelschap kan houden, en ik zelf zal de rol spelen, zoolang het noodig is. Hier op dit papiertje vind je zijn nauwkeurig adres, zijn telefoonnummer, het nummer van zijn club, want mijnheer is lid van een sociëteit, en het nummer van zijn vriendinnetje, een zekere Daisy Bluette, een Française, die haar voornaam veramerikaanscht heeft.”

„Zul je je persoonsverandering ook tot dat vriendinnetje uitstrekken?” vroeg Brand, Raffles van terzijde spottend aanzien.

„Wij zullen dit tot op het laatste oogenblik trachten te vermijden, mijn waarde, en alleen tot intimiteiten overgaan, als het volstrekt onvermijdelijk is!”

„Maar ik heb die Daisy gezien, zij is een variété-ster, en werkelijk heel knap!”

„Best mogelijk, maar ik houd niet van amourettes onder een valschen vlag! Die zijn goed in Parijsche kluchtspelen, maar in de werkelijkheid geven zij aanleiding tot complicaties. Wat tien mannen in geen maand zouden ontdekken, dat vindt een slimme vrouw, en domme vrouwen bestaan er helaas niet, binnen vijf minuten uit. Daaraan waag ik mij natuurlijk liever niet. Ik zal dus wel genoodzaakt zijn, naar een of ander voorwendsel te zoeken, om het tot een lichte oneenigheid met het lieve kind te laten komen. De echte Jumper moet dan later maar voor de verzoening zorgen. En ga nu mee naar den kelder, want ik wil het uiterlijk van onzen man eens bestudeeren.”

Een oogenblik later daalden de beide vrienden den keldertrap af, en toen zij beneden waren aangekomen, en licht hadden gemaakt in de gang, trok Raffles de zware, zeer sterke grendels terug voor een deur, van zeer dik eikenhout gemaakt, en met ijzer beslagen, die toegang bleek te geven tot een kelder, vrij ruim, en die in normale omstandigheden licht ontving door een klein, getralied raampje dat thans echter met behulp van een stevige plank was afgesloten.

In een hoek zat Larry Jumper, en onmiddellijk viel Brand zijn onmiskenbare gelijkenis op met Raffles.

Hij had eveneens grijze oogen, die alleen wat kleiner waren, zijn neus had denzelfden vorm, alleen het voorhoofd was veel lager, de kaken waren misschien wat breeder, maar de

algemeene vorm was die van Raffles' gelaat.

De man was rustig blijven zitten, schijnbaar nog een weinig versuft. Zijn handen waren geboid, maar de ketting liet zooveel speling, dat hij ze gemakkelijk kon bewegen. Met één zijner enkels was hij, eveneens met behulp van een ketting, aan den muur vastgeklonken, zoodat hij noch het raampje, noch de deur kon bereiken.

„Daartoe moest ik tot mijn leedwezen wel overgaan,” zei Raffles bij wijze van verklaring, „want mijnheer Jumper heeft eenigen naam gemaakt als uitbreker en ik mag mij natuurlijk niet blootstellen aan de kans, dat hij mij plotseling en op een zeer ongelegen tijdstip ontsnapt! Overigens, ik denk dat hij het gewend is. Onze vriend Jumper kent heel wat gevangenissen van binnen, en heeft reeds ongeveer een derde deel van zijn leven in de cel doorgebracht. Ik voor mij geloof dat hij op den electrischen stoel zal eindigen, want hij is een doortrapte schurk! Is het niet zoo, mijnheer Jumper?”

De gevangene keek Raffles alleen maar strak aan, en mompelde iets onverstaanbaars.

„Wie zwijgt stemt toe!” zeide Raffles opgewekt.

Hij had Jumper voortdurend aangezien, en zich ieder lijntje van zijn gelaat in het geheugen geprent.

Het haar van den man was nog dicht, zwart en glanzend, hij droeg een heel klein snorretje, kort afgeknipt en ook kleine bakkebaardjes, in de wandeling coteletjes genoemd.

„Het zal in een handomdraaien gebeurd zijn,” zeide Raffles half in zichzelf. „Hij heeft een heel gunstig type, ik bedoel, om het na te maken. Mijnheer Jumper, heeft u ons soms een wensch te kennen te geven?”

„Niks anders dan dat je mij er uit laat!” barstte de gevangene uit. „Ik weet niet wie je bent, maar van de politie ben je niet, en je hebt niet het recht, mij hier vast te houden in je vervloekten kelder!”

„Dat is nu tot mijn spijt het eenige, wat ik voorloopig niet kan toestaan!” zeide Raffles met een beweging van zijn schouders en handen, welke zijn spijt moest uitdrukken. „Ik heb dringende redenen, om u nog wat hier te houden.”

„Hoelang? Wat zijn dat voor redenen?”

„Larry Jumper, je moet toch begrijpen, dat ik je alleen op de eerste vraag kan antwoorden, en dan nog maar benaderend! Want ik weet het zelf niet, het kan twee dagen zijn, een week, wellicht een maand!”

„Een maand!” brulde Jumper woedend. „Ben je gek geworden? En denk je dat ik daar genoeg mee neem?”

„Dat weet ik niet, en het is ook van geen belang!” antwoordde Raffles koeltjes. Als ik je hier een maand zou vasthouden, dan zou ik alleen maar de gerechtigheid beknibben, die je, als zij naar haar gemoed te werk ging, en alles van je wist, zeker je heele leven in de cel zou opsluiten! Ik ben echter humaner, en zal je vrij laten, zoodra je gevangenschap voor mij van geen nut meer is. Ik hoop dat het ontbijt naar je smaak was?”

Jumper antwoordde hem niet, maar keek hem aan met een mengeling van vrees, woede en haat.

Toen bromde hij, een stap naderbijkomend, zoodat de ketting rinkelend over den steenen vloer schoof:

„Hier zit iets achter! Je bent een particulier, en ik vraag me af, wat je van me kunt willen! Om mijn geld kan het niet te doen zijn, ik had geen zestig dollar in mijn zak toen ik er op uit ging, gisterenacht! Maar waarom dan wel? Ben ik zoo'n belangrijk persoon, dat je me om de een of andere reden aan de circulatie wilt onttrekken?”

„Heel belangrijk, mijnheer Jumper! En vraag nu maar niets meer, ik zou je toch niet kunnen antwoorden!”

„Maar maak tenminste die vervloekte plank los, zoodat er wat frissche lucht kan binnenkomen,” schreeuwde Jumper driftig.

„Dat zal gebeuren, mits je ons belooft, dat je niet zult schreeuwen, in de hoop, de aandacht van voorbijgangers tot je te trekken, want in dat geval zou je lot bezegeld zijn, en ik zou je ergens anders moeten heenbrengen, waar je nog heel wat minder licht en lucht zou krijgen!”

Raffles trad op de plank toe, en maakte ze los, en het daglicht drong verkwikkend naar binnen, tegelijkertijd met de frissche morgenlucht.

Raffles keek den gevangen bandiet nog eens goed aan, merkte op, dat hij een zoogenaamden „tic” had, een zenuwachtige beweging van het rechteroog, dat hij nu en dan haastig en blijkbaar zonder het zelf te weten dicht deed en toen gaf hij Brand een wenk, waarop beiden het vertrek verlieten, en de deur weder zorgvuldig sloten.

Een half uur later trad er uit de slaapkamer van Raffles een man te voorschijn, die zoozeer op Larry Jumper geleek, dat men diens spiegelbeeld zou meenen te zien. En Brand, die hem tegemoet trad, sperde zijn oogen wijd open, en stotterde:

„Het is om er bang voor te worden! Ik zou bijna in staat zijn je te vragen, mij je herkenningsmedaille te laten zien.”

„Hier is ze!” antwoordde Raffles lachend, en hij liet Brand de ongelijk afgebroken helft zien van het ronde, ivoren plaatje, waarvan Brand

de andere helft bezat, en dat moest dienen, de beide mannen ten allen tijde onmiddellijk van elkaars identiteit te overtuigen, ingeval een hunner vermoemd was.

Brand merkte op dat Raffles een vrij zware tasch in de hand hield, en vroeg:

„Wat zit daar in?”

„Beroepsinstrumenten!” antwoordde Raffles bedaard. „Ik denk dat het voor vannacht zal zijn.”

„Vannacht reeds?” riep Brand verschrikt. „En heb je mijn hulp dan in het geheel niet noodig?”

„Neen Brand! Het is beter dat je hier blijft om op dien schavuit te passen. Heb ik mij eenmaal als aanvoerder doen aannemen, dan kun je je wat meer vrijheid gunnen, want dan zal de politie op mijn aanwijzing, binnen enkele dagen alles wat er nog van de Bende over is, kunnen arresteren!”

„En wat moet ik doen als er soms iets verkeerd loopt?”

„Mocht er iets anders gaan dan ik verwacht, dan zal ik je telefoneeren. Ik eisch natuurlijk volstrekt niet van je, dat je den geheelen dag in huis blijft, maar dan moet Henderson een oogje in het zeil houden, en zich van tijd tot tijd er van overtuigen dat onze gevangene nog altijd goed geboid is.”

„Maar je zult het vannacht onmogelijk geheel alleen afkunnen, Edward!” drong Brand aan. „Harris woont in een heel groot huis, en zijn bediende! De brandkast zal wel zwaar en modern zijn — —”

Raffles had een oogenblik nagedacht, en zeide nu:

„Misschien heb je wel gelijk!” Luister dan. Kom vannacht om twaalf uur aan het huis van Jumper, waar ik je zal opwachten. Trek oude plunje aan, en neem de dingen mee, die wij gewoonlijk gebruiken bij zulke gelegenheden. De rest zal ik je daarginds wel zeggen. En nu moet ik weg, er is nog heel wat te doen!”

„Nog één vraag, Edward, toen je gisteren als Jumper telefoneerde, dat je de betrekking van Moloch wenschte, kreeg je toen heelemaal geen antwoord?”

„Een antwoord heb ik niet afgewacht!” antwoordde Raffles lachend. „Dat zou den indruk bedorven hebben. En nu, tot vannacht, en laat Henderson goed oppassen!”

De beide vrienden drukten elkander stevig de hand, en een oogenblik daarna reed Raffles weg, gezeten in de taxi, die in een hoekje van de garage stond, en die door Henderson bestuurd werd.

Hij liet zich tot dicht bij de 19de Straat brengen, zond Henderson met een hoofdknikje weg, en ging met het zware valies in de hand naar het huis waar Jumper woonde, en dat hij reeds eenige dagen van te voren aandachtig had opgenomen.

Het was een van die groote huizen, waarbinnen men zoowel een geheele verdieping als kleine kamertjes kan huren, gemeubeld en ongemeubeld, en waarvan de groote voordeur, die tot de vestibule toegang geeft, als het ware dag en nacht openstaat.

Raffles ging er binnen, als iemand die daar thuis is, stapte in de lift, liet zich naar de vijfde verdieping brengen, die tevens de bovenste was, haalde de sleutels van Jumper uit zijn zak, opende de woningdeur, en ging het vertrek binnen, dat zijn tijdelijke verblijfplaats zou zijn.

Hij stond in een vrij goed gemeubeld vertrek, met zeer veel platen van variété-sterren aan den wand, die één ding met elkander gemeen hadden, en dat was hun bijna geheel gemis aan kleeding.

De kamer was ingericht als een soort van werkvertrek, met een bureau waarvoor een schrijfstool, die echter maar heel weinig aangeraakt scheen te worden, twee ledige clubfauteuils, een rustbank waarboven twee gekruiste Japansche zwaarden, die waarschijnlijk het land Japan nooit gezien hadden, maar in een Duitsche fabriek waren vervaardigd, hier en daar losse kleedjes op den vloer, en voorts overal ledige sigarenkistjes, pijpen, tabakspotten, en andere dingen, die erop wezen, dat de heer Jumper een hartstochtelijk rooker was.

Raffles had het vertrek met een snellen blik opgenomen, en trad toen toe op de deur, die naar de slaapkamer voerde.

De deur stond aan, en hij duwde haar wat verder open, maar toen bleef hij even stilstaan, alvorens het slaapvertrek binnen te gaan, en bukte zich om te zien naar den indruk van een bemodderde laars, die duidelijk afstak tegen den lichten achtergrond van een Perzisch vloerkleedje, al even echt als de Japansche zwaarden.

Raffles bukte zich nog wat meer en wreef met zijn vinger over den indruk; de modder was nog niet ingedroogd.

Met een vreemde uitdrukking om de lippen stond Raffles op, en ging het slaapvertrek binnen, maar nu met de hand in den zak, waarin hij zijn kleine browning bewaarde.

Het eerste wat hij zag was, dat één der beide openstaande vensters geopend moest zijn.

Want wel was het gordijn daarvoor gesloten,

maar hij zag de lichte stof heen en weer wapperen, daar de wind juist op het raam stond.

Hij schoof de gordijnen verder uiteen, het licht stroomde naar binnen, en Raffles lachte zachtjes voor zich heen, toen hij een blik naar buiten wierp, op het kozijn de moddersporen terugvond, en bemerkte, dat op een halve meter van het raam verwijderd de brandladder voorbij liep.

Op den vloer hervond hij de voetstappen, die zich naar het keurig opgemaakte bed bleken te begeven, en van daar liepen naar de tusschen-deur.

Mijnheer Tydall is een man, die er van houdt, spijkers met koppen te slaan! lachte hij zachtjes voor zich uit. Niet zoodra had zijn goede vriend Jumper verklaard, hem in de wielen te willen rijden, of hij bracht hem hier een nachtelijk bezoek, en waarschijnlijk niet om over de aanstaande presidents-verkiezing te praten.

Raffles drentelde het eerste vertrek weer binnen

en nu nam hij het een weinig nauwkeuriger op.

Toen hij op de groote, ronde tafel ongeveer in het midden van de vrij ruime kamer toetrad, bemerkte hij, dat er op die tafel verscheidene dingen terzijde waren geschoven, om wat ruimte te maken voor een blad papier, dat met groote, steile letters beschreven was.

Raffles nam het aanstonds op en las: „Ik ben vannacht hier geweest, Jumper, je begrijpt wel waarom! Neem je voor mij in acht. Ik kom terug. Tydall.”

„Die man stijgt in mijn achting!” mompelde Raffles, „het is kort, en ook krachtig! Men weet dadelijk met amice Tydall, waaraan men zich te houden heeft! Ik zal het prettig vinden, eens met hem kennis te maken!”

Aan dit verlangen van Raffles zou op hetzelfde oogenblik worden voldaan, want de deur naar de gang ging open, en de lange, zwarte gedaante van Joseph Tydall vertoonde zich op den drempel.

PIRATE

VIRGINIA CIGARETTES

VIERDE HOOFDSTUK.

MIDDERNACHT.

De bezoeker deed de deur langzaam achter zich dicht, de kruk achter zijn rug vasthoudend, en Raffles niet uit het oog verliezend, en zeide toen langzaam:

„Hier ben ik, Jumper! Wij moeten met elkaar praten!”

„Wel Tydall, ik verlang niets liever!” antwoordde Raffles luchtig, sterk brouwend, zooals hij het Jumper had hooren doen. „Ik lees daarjuist, dat je mij vannacht ook al hebt onderscheiden met een visite, die alleen een beetje onverwacht en ook ongewoon was, want je schijnt langs den brandladder naar boven te zijn gekomen! En een visite-kaartje heb je ook al niet afgegeven!”

„Laat dien spot, Jumper, want het geldt een gewichtige zaak!” hernam Tydall langzaam, bijna plechtig, en hij kwam met afgemeten schreden een paar passen het vertrek in, en Raffles merkte op, dat hij de rechterhand in zijn broekzak had gestoken. „Toen ik vannacht hier kwam, vond ik je niet thuis. Ik heb een paar uren gewacht, want ik had het doel je te dooden!”

„Ja, iets dergelijks vermoedde ik al!” zeide de gewaande Jumper hoffelijk. „Het is zoo aangenaam om te gaan met menschen die recht op het doel afgaan! Dat had ik natuurlijk te danken aan mijn plan, om aanvoerder van de Bende te worden?”

„Je hebt het geraden, Jumper!” antwoordde Tydall afgemeten.

„En je bent het er niet mee eens?”

„Ik wil aanvoerder worden, dat antwoord zal je zeker wel voldoende zijn! Je kent mij genoeg, Jumper, om te weten, dat ik eerezuchtig ben, en dat het sedert geruimen tijd mijn vurigste wensch is geweest, den Moloch op te volgen, hem te verdringen, als het niet anders ging! De Bende van het Kwade Oog kwijnt en ik geloof de midelen te kennen, om haar weder nieuw leven in te blazen. Om kort te gaan, ik meen alles te bezitten, wat er noodig is voor dien moeilijken post, en ik zal niet toelaten, dat zich op het laatste oogenblik een ander indringt tusschen mijn ver-

langens en de bereiking van mijn doel! Ik eisch, Jumper, dat je je zult terugtrekken, en dat onmiddellijk aan onze mannen te kennen geeft! Het is nu dag, ik erken dat het bezwaarlijk is, je thans neer te leggen, maar ik zweer je, dat je reeds nu niet meer zoudt leven, als ik je vannacht in dit huis had aangetroffen.”

„Dan prijs ik de Voorzienigheid, Tydall, die mij buitenshuis hield!” riep Jumper uit.

„Het zal wel een Fransche Voorzienigheid zijn die Daisy Bluette heet!” zeide Tydall sarcastisch. „Je vriendin kan er prat op gaan, dat ze je het leven gered heeft, tenminste voorloopig! Want luister goed, Jumper, ik versta in deze zaak geen scherts. Eén van ons tweeën moet wijken.”

„Welnu, wijk dan!” riep Raffles vroolijk uit.

De man in het zwart kwam nog een stap naderbij, met een dreigende uitdrukking in zijn diepliggende oogen, het hoofd een weinig voorovergebogen, als een stier, die gereed staat om toe te stooten, en zeide toen op gedempten toon:

„Nooit zal ik wijken, Jumper! En nu stel ik je categorisch de vraag: „Ben je voornemens om af te zien van het leiderschap?”

„Daarop antwoord ik even categorisch met neen!”

„Is dat je laatste woord?”

„Mijn laatste!”

„Het is goed. Je kunt het mij niet verwijten, als de zaak voor jou een slechten keer neemt, Jumper! Ik heb je gewaarschuwd! Ik heb vrienden, en je zult je schrap moeten zetten, want je kent mij genoeg, om te weten, dat ik geen mededooen ken jegens degenen die mij in den weg durven treden! Je hebt mij den handschoen toegeworpen, ik neem hem op, en ik zeg je dat de strijd niet lang zal duren, want je zult het onder spit delven, en spoedig ook! Wil je je niet nog eens bedenken?”

„Merci, Tydall! Ik heb mij al bedacht! Je verklaart mij den oorlog, ik doe jou hetzelfde, en het is nog de vraag, wie winnen zal, jij met je vrienden, of ik geheel alleen!”

Tydall was zeer bleek geworden, in zijn zwarte

oogen flakkerde een somber vuur, en een oogenblik leek het, alsof hij zich op zijn onbeschaamden mededinger wilde werpen, maar hij wist zich met alle macht te beheerschen, trad weer ruggelings op de deur toe, en zeide, daar gekomen, op spottenden toon:

„Je moest verstandiger zijn, Jumper! De mannen hebben mij reeds gekozen, en daar zullen zij wel bij blijven! Ik ben reeds begonnen met een grooten zet die jij me nooit zult kunnen na-doen! Heb je wel eens gehoord van Thomas Harris?”

„Ja, dat is de multimillionair, aarts-op-lichter, zwendelaar, kortom, de kerel die tijdens den oorlog schatten heeft verdiend met bedorven vleesch! Wat is er met hem?”

„Dat zul je spoedig genoeg bemerken, Jumper! Laat ik je alleen maar zeggen, dat ik mijn maatregelen al genomen heb, om dien man een kwart miljoen armer te maken! Zou jij daar kans toe hebben gezien?”

„Wie weet!” antwoordde Raffles schouderophalend.

Hij was een stap naderbij gekomen, zijn blikken vast gericht op het gelaat van zijn bezoeker.

Tydall was nu bij de deur, en tastte weder achter zijn rug naar den knop.

„Bedenk je je niet, Jumper?” vroeg hij nogmaals.

„Ik bedenk mij niet, Tydall, jij of ik!” antwoordde Raffles.

„Nu, je zult het zelf hebben gewild, dat be-teekent je ondergang!”

„Toch niet zoo gauw als je verwacht had, vriend Tydall!”

Het volgende geschiedde zoo bliksemsnel, dat het al bijna gedaan was, nog voor het goed en wel een aanvang had genomen.

Raffles was schijnbaar achteloos, met beide handen achter zijn hoofd samengevouwen, en een lach op het gelaat, nog een stap naderbij gekomen.

Zijn scherp oog had onmiddellijk waargenomen, dat er zich onder de meeste stoelen van die koperen knoppen bevonden, bestemd om het meubel gemakkelijk te doen glijden over het gespijkerde vloerkleed.

Een afstand van nauwelijks twee meters scheidde hem van Tydall. Hij stond achter een der zware clubzetels, en met zijn rechtervoet dreef hij den stoel snel voort, die Tydall tegen de knieën trof, voor deze er zelf eenige gedachte van had, wat er zou geschieden.

Hij verloor voor een kort oogenblik zijn evenwicht, strekte beide handen uit om het te herwinnen, maar Raffles gunde hem er den tijd niet

toe, want hij was met een enkelen sprong voor hem, en veldde hem met een vreeselijken vuistslag tegen de kin, voor Tydall zelfs een kreet had kunnen slaken.

De man viel om als een blok, half over den zwaren stoel heen, maar Raffles greep hem vast en trok hem over den vloer voort tot hij hem, als een levenloos ding, ruggelings neerwierp op de sofa.

Hij keek een oogenblik op hem neer, met de handen in de zijde gesteund, en mompelde toen voor zich heen:

„Ja, ik geloof dat dit de beste weg is! Het zal mij heel wat moeite besparen, als ik hem voorloopig aan het verkeer onttrek! Zijn vrienden zullen dan wel inzien dat ook ik niet met mij laat spotten, en de vijanden van Tydall benevens de onverschilligen zullen spoedig genoeg naar mijn zijde overloopen. En vriend, wat zullen wij nu met je uitrichten? Je aanstonds aan de politie overleveren, die waarschijnlijk al geruimen tijd naar je zoekt? Dat is wel wat gevaarlijk, want ik weet waarlijk niet, of je op het oogenblik je straf hebt uitgezeten, of niet! Heb je sindsdien niets anders bedreven, dan zouden ze je weer op vrije voeten moeten stellen, en al mijn moeite zou vruchteloos zijn geweest. Neen, ik geloof dat het tweede middel heel wat beter is!”

Op dit oogenblik ontwaakte Tydall weder uit zijn korte bewusteloosheid, die het gevolg was geweest van den knock-out, hem door zijn sluwen vijand toegebracht, en zijn eerste beweging was een greep naar den rechterbroekzak.

Maar Raffles had hem niet uit het oog verloren, en ontnam hem de kleine revolver, die hij in den zak vond.

Hij bekeek het wapen even, zag dat het magazijn geheel geladen was, en zeide:

„Dat is een heel goed wapen! Ik ken ze! En ik zie, Tydall, dat je werkelijk de daad bij het woord zou gevoegd hebben, als je niet bevreesd had moeten zijn dat een schot in dit huis, overdag gelost, wel eens onaangename gevolgen voor je kon hebben!”

Terwijl hij sprak, had Raffles de revolver op zijn gevangene gericht gehouden, de linkerhand in zijn zak gestoken, en haalde daaruit een etui te voorschijn, dat een fijn injectie-spuutje bleek te bevatten.

Hij liet de revolver snel in zijn eigen zak glijden, nam de piston van het spuitje tusschen de twee voortste vingers van de rechterhand, en drukte Tydall, die zich wilde oprichten, met de linkerhand met onweerstaanbare kracht op de sofa neder.

Tydall, die het spuitje gezien had, maakte

aanstalten zich uit alle macht te verweren, maar reeds had Raffles de naaldscherpe punt in zijn benedenarm gedrukt, en den piston omlaag bewogen.

Tydall slaakte een soort van gebrul, terwijl hij vruchteloos trachtte zich te ontworstelen aan den ijzeren greep, die hem op de sofa kluisterde.

„Wat doe je? Wat is dat? Ben jij een man, dat je mij op die manier als een hond doodt?”

„Maar mijn waarde Tydall, wie denkt daar nu aan!” zeide Raffles op zoetsappigen toon, het spuitje terugtrekkend. „Zie je mij aan voor een man, die zijn vijanden op deze wijze afmaakt? Ik wil je alleen maar in slaap sussen, in de letterlijke beteekenis van het woord! Je zult een etmaal lang heerlijk slapen in een van de groote hangkasten die je hier gezien hebt, of waarom eigenlijk niet op deze zelfde sofa?”

„Slapen?” stamelde Tydall onthutst. „Waarom slapen? Wie, wie ben je dan?”

Hij kon dit laatste alreeds bijna niet meer verstaanbaar zeggen, want een soort dommeligheid beving hem reeds, en de voorwerpen in de kamer begonnen zich als een nevel op te lossen.

Hij deed zijn mond opnieuw open, om weer iets te zeggen, maar hij was er niet meer toe bij machte.

Er kwamen slechts onduidelijke klanken uit zijn keel en het was alsof er eensklaps een waas voor zijn oogen werd getrokken, dat er den glans van verdoofde.

Nog nauwelijks hoorde hij de stem van zijn geheimzinnigen tegenstander als heel uit de verte, toen deze zich over hem heenboog en zeide:

„Waarde heer Tydall, je vroeg wie ik was? Luister dan goed toe, want het is geen geheim, nu niet meer en je moogt het gerust weten. Ik ben John Raffles, en je tegenstander is op een geheel andere plek, die ik liever niet zal verraden. Niet echter omdat ik geloof, dat Jumper iets van je te vreezen heeft, want ik verzeker je op mijn eer, dat hij er niet aan gedacht heeft, zijn bekend voorstel te telefoneeren. Ik geloof dat je al niet meer luistert, de engel van de vergetelheid heeft je al met haar tooverstaf aangeraakt, het licht in je oogen verdooft geheel en al, en nu lig je daar als een mummie, en geen aardsche macht zou je kunnen doen ontwaken, voor er vier en twintig uren verstreken zijn!”

Raffles richtte zich een weinig op, legde het beweginglooze lichaam in een gemakkelijke houding, schoof een kussen onder het hoofd, waarvan de kleur was geweken, en zeide toen tevreden tot zichzelf:

„Hij heeft mij de onaangename noodzakelijk-

heid bespaard, hier den geheelen dag op hem te moeten wachten! Ik wist wel dat hij zou komen, maar zoo vroeg had ik hem toch niet verwacht. Ik heb nu vier en twintig uren den tijd om hem naar een andere plek over te brengen, waar het niet kan deren, of hij openbaar maakt, wat ik hem zooeven toevertrouwde, want hij zal alleen maar kunnen spreken tegen de naakte wanden van een gevangenis, of van een kelder! Wij zullen eerst eens gaan informeerden, of onze waarde vriend iets op zijn kerfstok heeft, en is het zoo, dan zit hij over eenige uren achter slot en grendel, en kan mij niet meer schaden, en voor het in de bladen staat, wat hij er belieft uit te flappen, zal ik mijn slag reeds geslagen hebben! En nu zal ik maar heengaan; een bediende schijnt Larry Jumper er gelukkig niet op na te houden. Tydall kan dus rustig hier blijven liggen.”

Raffles ging de slaapkamer binnen, sloot daar het venster en de gordijnen, en verliet vervolgens de woning, waarvan hij de deur weder zorgvuldig sloot.

Hij ging met de lift weder naar beneden, de portier van het groote gebouw tikte even voor hem aan zijn pet, waarschijnlijk in de veronderstelling dat de lange, zwarte bezoeker met zijn somber uiterlijk van zooeven reeds weder was vertrokken zonder dat hij het had bemerkt, en toen stond Raffles weder op straat. Het was toen bij éénen.

Hij ging iets nuttigen in een klein eethuis, dat door een Italiaan gehouden werd, en daar scheen men toevallig Jumper zeer goed te kennen, want de eigenaar in hemdsmouwen, kwam dadelijk achter zijn toonbank vandaan, en knoopte een praatje met hem aan, terwijl zijn zwaarlijvige vrouw hem van haar post achter de kast met een breeden grijnslach toeknikte.

Raffles at zijn brood, zijn spaghetti, zijn in olijfolie gebakken aardappelen, en nog een paar andere echt Italiaansche gerechten, zonder zich al te zeer te overhaasten, en toen begaf hij zich weder terug naar het huis dat hij zooeven had verlaten, opende de woningdeur weder, vond Tydall zooals hij hem gelaten had, ternauwernood ademhalende, en meer gelijkend op een doode dan op een levende, en begon toen met de grootste zorgvuldigheid de geheele kamer te onderzoeken, al koesterde hij weinig hoop, dat hij iets zou kunnen vinden, wat van waarde was in den strijd tegen de Bende, want Jumper kende waarschijnlijk vele van zijn medeleden, misschien wel allen, maar hij zou er toch wel geen lijst van hebben aangelegd, en hij was zeker niet doorgedrongen in de geheimen van de aanvoerders.

Toch begon Raffles te zoeken met het geduld van een kat, eerst het schrijfbureau, vervolgens de muurkasten, alle kleedingstukken, en tenslotte speurde hij naar geheime vakken zonder er een te kunnen vinden.

En zooals hij wel had verwacht, de oogst was schraal.

Hij vond een paar brieven van mademoiselle Daisy Bluette, nog enkele anderen van hem onbekende personen, die onschuldige afspraken behelsden voor een feestje, en meer van dergelijke onbruikbare schriftstukken.

Jumper bleek in ieder geval een voorzichtig man te zijn, die niets in zijn woning liet slingeren, wat hem zou kunnen compromitteren.

Dit onderzoek had bijna twee en een half uur in beslag genomen, en het had hem zoo weinig opgeleverd, dat Raffles met een ongeduldig gebaar alles wat hij gevonden had in een prullemand wierp, en op het punt stond te vertrekken, toen hij bedacht, dat hij nog wel eens een kijkje kon nemen in de slaapkamer.

Hij trad er binnen, schoof de gordijnen weer ter zijde, en begon hier een nieuw onderzoek.

Hij vond in een lade van een klein tafeltje eenige onbetaalde en betaalde rekeningen, de eersten hadden verre de overhand, een voorwerp dat treffend veel geleek op een kousenband, van rose zijde vervaardigd, wat medicijnen, en andere waardelooze prullen.

Het bed was groot en zwaar, van mahoniehout, en ieder ander dan Raffles zou er zelfs niet aan gedacht hebben aan dat meubel te beginnen, maar de Gentleman-Inbreker was nu eenmaal iemand met vaste beginselen, en hij liet dan ook niet na, het bed zorgvuldig te ontdoen van alles wat het bevatte, tot hij onder alle matrassen had kunnen zien, en zich had kunnen overtuigen, dat zich daar niets bevond.

Toen bleef hij een oogenblik voor het ontakelde bed staan, bekeek het peinzend, en klopte toen met zijn zakmes achtereenvolgens op de vier zware, van snijwerk voorziene pooten.

Bij den vierden poot glimlachte hij.

„Die klinkt anders dan de andere,” constateerde hij.

Hij onderzocht den stijl nauwkeurig, trok en duwde aan de krullen, en voor hij het wist, schoof hij een zeer smal paneeltje omhoog, niet breeder dan vijf centimeters, veel gelijkend op een van die ouderwetsche griffelkokers, zooals men ze ook nu nog wel hier en daar ziet, en in de aldus gevormde holte staken eenige papieren, die hij haastig te voorschijn haalde en ontrolde.

Een er van bevatte een soort geheimschrift met den sleutel er bij, en dan was er een platte-

grond van het Oosten van New York, met zwarte inkt geschreven, en waarop, in rood, verscheidene kruisjes stonden.

„Dat zijn hoogstwaarschijnlijk geheime verzamelplaatsen of schuilhoeken,” mompelde Raffles voor zich heen, terwijl hij den plattegrond bekeek. „Dit ken ik, en dit is mij ook niet onbekend, en wacht eens, op die plek ben ik ook reeds geweest, als ik mij niet vergis! Dat was de kelder van dien zoogenaamden professor, die door een enkele handgreep binnen weinige minuten geheel met water kon gevuld worden, zoodat iedereen die zich daar bevond, onherroepelijk moest verdrinken, als hij niet tijdig een deur wist te openen. Nu dit is althans iets van waarde, en — hier hebben wij een lijstje met namen en adressen, kostelijk! Ha, ha, ik zie het al! Zeven van de drie en twintig namen zijn doorgeschrapt, en die zeven namen hebben achtereenvolgens in de bladen gestaan, het zijn even zooveel luitenanten van de Bende, die gevangen werden, terecht moesten staan, veroordeeld werden, en dus tegen hun zin van de ledenlijst moesten worden afgevoerd!

Jammer dat de kapiteins er ook niet bij staan, maar ik zou ondankbaar zijn, als ik niet tevreden was.”

Hij ging met de papieren haastig de werkkamer binnen, overtuigde zich dat de beide knippen waren voorgeschoven, nam voor het bureau plaats, en begon plattegrond, geheime code en naamlijst zorgvuldig over te teekenen en te schrijven.

Dit duurde alweder bijna een uur, en toen Raffles voor de tweede maal de woning en het huis verliet, sloeg het op den dichtstbijzijnden kerktoeren zeven uur.

Raffles gebruikte het middagmaal in hetzelfde Italiaansche restaurant, thans gewapend met zijn tasch met instrumenten, die hij geen oogenblik uit het oog verloor, en naast zijn stoel had neergezet, en om een uur of half negen trad hij een variété-theater binnen, zag er een paar nummers, herkende zonder de minste verbazing een balletmeisje, een gevaarlijk lid van de Bende, en stond om elf uur weer op straat en keerde terug naar het huis van Jumper.

Daar was nog niets veranderd. Tydall lag op de sofa, zooals hij hem had neergelegd, en het blaadje sigarettenpapier, dat hij, alvorens heen te gaan, op de wreef van zijn voet had neergelegd, lag daar nog steeds. Hij had zich dus in het minst niet verroerd. Raffles sloot de deur weder, stak een sigaret aan en wachtte.

Hij wachtte met dat geduld, dat hem maar zeer zelden in den steek liet, en hij verveelde

zich ook niet, want hij dacht na over dingen uit het verleden, die hem menigmaal pijnigden, maar ook over de toekomst, hoe die zou kunnen zijn voor eene menschheid, die niet langer geïsteerd werd door oorlogen, armoede en onzinnige onderlinge naijver.

Hij had juist op zijn horloge gekeken en vastgesteld dat over een minuut het midder-

nachtelijk uur zou slaan, toen er heel zachtjes en op bijzondere wijze op de deur werd geklopt.

Raffles schoof de grendels terug, zonder eenige ongerustheid, want hij wist dat niemand anders dan Brand of Henderson zoo konden kloppen.

Hij opende de deur, en Brand stapte binnen en zei eenvoudig:

„Hier ben ik, Edward!”

GENIET!

NORTH STATE

CIGARETTES

VIJFDE HOOFDSTUK.

HET ONBESLAPEN BED.

Raffles had de deur dadelijk weer achter hem dichtgedaan, en zeide zachtjes:

„Je bent prachtig op tijd! Wij zullen maar dadelijk heengaan, want half één of één uur is voor ons de beste tijd om te doen, wat wij daarginds te doen hebben!”

„Ik ben tot je dienst, en ik mag lijden — — Wie is die man daar op de sofa”, zoo viel Brand zichzelf verschrikt in de rede.

„Dat is nu onze vriend James Tydall, de adspirant Bende-chef. Hij kwam vannacht hier om de concurrentie op te ruimen, genaamd Larry Jumper, en toen hij hem niet vond, herhaalde hij vanmorgen zijn bezoek nog eens, trof mij aan, deed mij de eer aan mij voor Jumper aan te zien, en noodigde mij uit, van mijn aanspraken af te zien, en hem de weg vrij te laten. Ik weigerde, zag de kans schoon, hem te overmeesteren, spoot hem een weinig in van dat kostelijke vocht, dat den sterksten man binnen enkele tellen bedwelmt, — en daar ligt hij nu, ontdaan van alle glorie, stijf als een talhout, gevoelloos, en als het ware dood tot morgenochtend. Voor twaalf uur zal hij wel niet ontwaken.”

„Weet hij wie je werkelijk bent?”

„Hij weet het! Ik geloof niet dat het verstandig van mij was, om het te zeggen, maar ik mocht toch niet toelaten, dat hij den echten Jumper liet boeten voor dingen die hij onmogelijk kan bedreven hebben. Ik hoop dat alles is afgelopen voor morgen twaalf uur, ik bedoel, dat de politie dan, aan de hand van mijn gegevens, met de Bende geheel en al kan afrekenen!”

„Welke gegevens?”

„De namen van de luitenants, een plattegrond met de plaatsen waar de schurken samen plegen te komen, meestal onder den grond, en dan nog een code, die ik echter voorloopig liever voor mij zelf zal houden! Ik heb er afschriften van gemaakt, en de origineelen voorloopig weer verborgen. Hier, neem jij ze maar, dat is veiliger!”

„Waarom veiliger?”

„Omdat ik voornemens ben, je als wachtpost aan te stellen, mijn waarde, en jij dus beter in de

gelegenheid zult zijn, het hazenpad te kiezen, dan ik, in geval er gevaar mocht dreigen. Je hoeft mij niet zoo verwijtend aan te zien, er schuilt voor jou niets vernederends in, en het is werkelijk beter, dat je bij deze gelegenheid buitenshuis blijft en mij waarschuwt.”

„Maar waarom dan toch?” drong Brand aan.

„Ben je dan heelemaal vergeten, dat de Bende van plan is Harris tot haar slachtoffer te kiezen?”

„Maar toch niet op dezelfde wijze! Toch geen inbraak?”

„Dat doet er niet toe, zij zal toch het huis in het oog houden, denk ik!”

„Maar de man die het plan beraamde, ligt daar onbewegelijk uitgestrekt!”

„Ook dat geef ik toe, en toch blijft voorzichtigheid geboden, want wij weten niet, hoe zijn bevelen luidden! En nu niet langer gepraat, maar weg! Heb je bij je wat misschien nodig kan zijn? Geef het mij dan maar!”

Brand stak Raffles een kleine tasch toe, welke deze met een riem over de schouder hing, en vervolgens verborg onder zijn overjas.

De beide mannen zagen er nu volkomen uit als reizigers, die met een laten trein van een station komen, en niemand lette op hen, toen zij het huis uitgingen en een eind verder op een bus stapten, die hen een half uur later afzette op een straathoek, vanwaar zij nog slechts een honderd pas loopens verwijderd waren van het groote, prachtige huis van Thomas Harris.

Toen zij daar bijna waren, vroeg Raffles, even stilstaande:

„Dat is waar ook, hoe staat het met onzen echten vriend Jumper?”

„Zoo goed als het in de gegeven omstandigheden maar mogelijk is! Hij eet voortreffelijk, en ook over zijn dorst hebben wij niet te klagen. Tegen het vallen van de duisternis zijn we echter zoo verstandig geweest, Henderson en ik, om de plank voor het lichtgat maar weer vast te maken. En nu zit Henderson bij hem in den kelder, en tracht hem met kwinkslagen en verhalen uit zijn leven den tijd wat te korten.”

„De brave reus,” zeide Raffles glimlachend. „Hij zou zelfs des duivels grootje gezelschap houden, als ik er hem om verzocht!”

„Zijn wij er hier niet, Edward?”

„Ja, dat is het huis! Je ziet dat het aan drie kanten door een tuin is omgeven. Aan de vierde zijde grenst het aan een vrij breede zijstraat, waarvan het, wat den achtertuin betreft, is gescheiden door een niet al te hoogen muur. Ik zal je hulp wel noodig hebben, om er over heen te komen. Je hebt de seinfluit toch bij je?”

„Hier in mijn jaszak, en de hemel geve dat ik haar niet zal hoeven te gebruiken!”

„Ik hoop hetzelfde, Brand! En voor ik het vergeet, ingeval van een overval geen dwaasheden, vooral geen pogingen tot verzet, maar aanstonds het ruime sop gekozen! Wij zijn hier te New-York en niet te Londen, en het zou er heel leelijk voor ons kunnen uitzien, als wij beiden tegelijkertijd onze vrijheid verloren! Ik heb uit eenige gevangenissen en politie-bureaux weten te ontsnappen, maar men moet de Voorzienigheid niet willen tarten.”

Reeds waren de beide vrienden de zijstraat ingegaan, die zich daar verlaten en tamelijk donker uitstrekte.

Op den breedten verkeersweg reden nog vrij veel auto's, maar hier scheen niemand iets te zoeken te hebben en de twee mannen bereikten den voet van den tuinmuur even voorbij het huis dat hier een zijdeur had, zonder dat zij iemand hadden ontmoet.

Zij luisterden nog een oogenblik met groote aandacht, en toen wipte Raffles eensklaps, vlugger dan een aap en met de behendigheid van een acrobaat over den muur, na zich van Brand te hebben bediend als van een ladder. Het ging zoo verbazend vlug in zijn werk, dat Raffles al aan den anderen kant van den muur stond, voor Brand goed en wel besepte wat er gebeurd was.

Dadelijk nam de jongeman een goede stelling in, en verschool zich in een breed duister portiek aan de overzijde van de zijstraat, vanwaar hij het geheele huis kon overzien.

Wat Raffles aangaat, hij was neergekomen in zachte aarde, en stond nu een oogenblikje te luisteren zooals zijn gewoonte was.

Het was zoo donker hier, dat hij den achtergevel van het groote huis ternauwernood kon onderscheiden.

Zooals hij wel verwachtte, had iedereen zich reeds ter ruste begeven, want nergens was een sprankje licht te ontdekken.

Raffles sloop naderbij, tot hij op tien passen afstand van de achterdeur weer stil hield.

Hij ontdeed zich van de modder die aan zijn

schoenzolen kleefde, door ze over het vochtige gras heen en weer te strijken, betrad het korte klinkerpad, en stond een oogenblik later voor de deur.

En toch had hij het hierop niet voorzien, al had hij ook deze deur, hoe stevig ook gesloten, gemakkelijk kunnen openen.

Neen, het raam terzijde daarvan, dat behoorde bij het bediendenvertrek, lokte hem veel meer aan. Hij wist dat het van binnen gesloten was met een luik, dat slechts met een enkelen knip van terzijde gesloten kon worden. Hij wist op een prik, waar zich die knip bevond, want hij had dat kunnen vaststellen, toen hij, reeds vele weken geleden, en toen Harris voor het eerst van zich liet spreken door zijn gewaagde speculaties, in de vermomming van een electricien een onderzoekingstocht had gemaakt door het geheele huis.

Raffles had zijn tasch met instrumenten reeds geopend, en nam er een boor uit, die hij voor zich op de vensterbank legde.

Het uitsnijden van de ruit kostte hem niet meer dan vijf minuten, en daarop zette hij de boor een weinig terzijde van de plek, waar hij aan den binnenkant van het luik den knop van den grendel wist, en zonder eenig leven te maken draaide de goed geoliede boor, en er ontstond een zuiver rond gat met een middel-lijn van ongeveer een duim.

Raffles bergde zijn boor weer weg, en nam daarvoor in de plaats een stukje ijzerdraad dat hij eerst dubbel vouwde, zoodat er een soort lus ontstond, en toen tot een hoek boog. Hij stak het door de opening, en na eenig tasten had hij de lus van het ijzerdraad om den knop van den grendel weten te slaan, en trok hem behoedzaam terug.

Hij kon nu het luik gemakkelijk openen, en een oogenblik daarna was hij door de opening gekropen, zoo zachtjes als een kat het hem niet had kunnen nadoen, en stond nu in het stikdonkere bediendenvertrek.

Het was de kamer waar het personeel gewoonlijk at, en zich ophield, als het geen dienst had, maar Raffles wist wel dat hij er nu niemand zou aantreffen. Hij had niet eens zijn zaklantaarn noodig om de deur te vinden, die hij behoedzaam opende, en weer achter zich sloot.

Hij stond in een met granieten platen bevoorde gang, die, eenmaal een hoek beschrijvend, naar de vestibule voerde. Gewoonlijk werd deze gang alleen maar gebruikt door de bedienden, die, als zij naar de hooger gelegen verdiepingen moesten gaan, ook de achtertrap gebruikten.

Hier moest Raffles licht maken, want zelfs hij, met zijn scherp blik, kon hier niets onderscheiden.

Hij liep de gang geheel ten einde, tot hij de vestibule bereikte, maar voor hij hier was, knipte hij den lantaren weer uit, uit vrees dat het licht gezien zou worden door de smalle, hooge raampjes, die zich terzijde van de monumentale voordeur bevonden.

Hier heerschte een soort van schemering door het licht, dat van de straat naar binnendrong, en dat afkomstig was van een straatlantaarn.

Raffles begon de breede trap te beklimmen, die naar de eerste verdieping voerde, een meesterstukje van bouwkunst, en die, naar men zeide, in haar geheel was weggebroken uit een oud, Fransch kasteel, en Harris het niet onaardige bedrag van twintig duizend francs had gekost.

Toen hij het groote portaal had bereikt, aan weerszijden geflankeerd door levensgrootte, bronzen beelden, die als het ware de wacht hielden naast de trap, stond hij een oogenblik stil om te luisteren.

Hij hoorde echter niet het geringste gerucht, en liep voort.

Als het huis zijn eigen was geweest, en hij er tientallen jaren had gewoond, zou hij het niet beter gekend hebben, dan hij dit vreemde huis scheen te kennen, waarin hij nauwelijks een vol uur had vertoefd.

Hij kende de ligging van alle kamers, kende hunne bestemming, wist waar de bedienden sliepen, en vooral wist hij zeer nauwkeurig de plek, waar de brandkast stond!

Hij moest nog een tamelijk lange gang door, en aan het einde daarvan stond hij weer stil, en mompelde in zichzelf:

„Hier hebben wij de slaapkamer, en nu moet er eerst voor gezorgd worden, dat mijn waarde gastheer mij onmogelijk kan storen bij wat ik ga doen!”

Raffles legde de hand op de kruk van de deur en draaide ze behoedzaam om. Hij wist dat Harris zijn slaapkamerdeur nooit afsloot, uit een ziekelijke vrees, dat hem iets mocht overkomen, en men hem dan geen hulp zou kunnen bieden, en de deur ging dan ook langzaam open.

Een weinig verrast en argwanend bleef Raffles een oogenblik doodstil staan.

Hij wist dat Harris nog een andere gewoonte had, en dat was, lichten laten branden terwijl hij sliep.

Het was echter volkomen donker in het vertrek, maar toen de oogen van Raffles even

aan de duisternis waren gewend, bemerkte hij tot zijn verbazing dat de gordijnen niet waren dichtgeschoven voor de drie ramen, die uitzagen op de zijstraat.

Hij zette de deur behoedzaam op een kier, en deed een paar passen in het vertrek, dat zeer groot was, en met verfijnde weelde gemeubeld.

Maar hoe aandachtig hij ook luisterde, hij kon volstrekt niets hooren, dat zijn achterdocht kon versterken.

Het was in het geheele huis volkomen stil.

En toch gevoelde hij zich aangegrepen door een eigenaardig gevoel van onrust, dat hem anders geheel vreemd was.

De stilte scheen geladen te zijn met gevaren, die loerden in alle hoeken van het groote vertrek.

Als een spookachtig verschijnsel was, dicht bij een der korte wanden, het zeer groote bed te zien, dat geplaatst was op een soort van estrade, bijna een decimeter boven den grond.

Raffles weifelde nog een oogenblik, en toen liep hij op de vensters toe en trok er behoedzaam de zijden, kostbaar gevoerde overgordijnen voor dicht.

Toen knipte hij zijn zaklantaren weer aan, en richtte ze op het hooge bed in het midden van de kamer.

Het was onbeslapen.

En nu wist Raffles, dat hij dit reeds verwacht had, van het eerste oogenblik af dat hij de kamer wilde openen.

Maar waarom was dit zoo, zoo vroeg Raffles zich vruchteloos af. Dien zelfden morgen, doormtrent had hij zekerheid, had Harris de Beurs bezocht, en was hij op zijn kantoor geweest.

In den loop van den dag had Raffles eenige malen getelefoneerd, de laatste maal omtrent één uur, en toen had de speculant even tevoren zijn groot kantoor in Wall Street verlaten om naar gewoonte ergens in de stad te gaan lunchen.

Het behoeft niet te worden gezegd, dat Raffles zich van te voren nauwkeurig vergewist had van de plannen van Harris, en dezen dag, dezen nacht ook had hij thuis behooren te zijn!

Raffles stelde zich de vraag, of Harris zich wellicht begeven had in een avontuurtje, dat hem van huis hield, en dan was zijn eigen toestand niet benijdenswaardig, want dan bestond de mogelijkheid, dat Harris ieder oogenblik kon terugkeeren, en hem zou verrassen.

Raffles besloot zich aanstonds zekerheid te verschaffen.

Hij opende een prachtige, twee meters hoge, gebeeldhouwde kast, die bijna de geheele

breedte van het vertrek besloeg, en begon ze te doorzoeken.

Hij vond er talrijke costuums, strandpakken, sportpakken, costumes voor visites, om paard te rijden, om te wandelen, en dan twee rok-costuums.

Dat Harris er nog meer zou hebben, was zelfs voor een man van zijn spilzucht niet waarschijnlijk.

En daarenboven miste Raffles bijna aanstonds het grijsgeruite colbertcostuum, dat Harris gewoonlijk droeg als hij zich naar zijn kantoor begaf.

Een laat souper met al zijn gevolgen was het dus niet geworden. Maar waarom dan die afwezigheid? Was hij ziek geworden? Maar waarom was hij dan niet naar zijn eigen huis vervoerd? Een verkeersongeluk misschien, zoo ernstig, dat hij onmiddellijk naar een hospitaal gebracht moest worden? Een arrestatie toch zeker niet? Het zou niet geheel en al onmogelijk zijn, omdat Harris genoeg op zijn kerfstok had, om hem in ieder ander land in aanraking te brengen met den strafrechter, maar Raffles wist dat hij invloedrijke en zeer kostbare connecties had, die hem voorloopig nog wel buiten de handen van de wet zouden houden.

Raffles stond hierover eenige oogenblikken na te denken, en toen nam hij zijn besluit.

Thuis of niet thuis, en om welke reden dan ook, hij zou verrichten datgene, dat hem naar dit huis had gevoerd! Er zouden nog maar twee uren verlopen, voor de dag weer begon aan te breken, en die tijd was zoo kort, dat hij zich zou moeten haasten.

Hij keek nog eens in het vertrek rond, ging toen de deur van de gang geheel sluiten, verliet de slaapkamer door een tweede deur, die toegang gaf tot een rookkamer, kwam van deze in de bibliotheek, en vervolgens in de daaraan grenzende werkkamer waar de brandkast zich bevond.

In dit vertrek waren de gordijnen dicht en Raffles kon onmiddellijk aan het werk gaan.

Hij bekeek de kast glimlachend. Zij was uit een fabriek, welker producten voor hem geen geheimen meer hadden, en zelfs de nieuwste vindingen waren voor hem geen beletsel, ze binnen zeer korten tijd te openen, zonder zelfs gebruik te moeten maken van steekvlammen, zuurstofapparaten, termiet, of andere middelen.

Hij opende eenvoudig het slot, en dat was alles.

Daartoe had hij een serie zelfbedachte instrumenten noodig, die een zorgvuldige bewerking vereischten, en Raffles had die pas onlangs

kunnen voltooien, want hij had toen waarlijk wel andere dingen aan het hoofd gehad, die al zijn aandacht vergden.

Raffles opende het valies, dat hij bij zich had, en nam er eenige eigenaardig gevormde, stalen gereedschappen uit, die hij voor zich neerlegde op het dikke tapijt. Er waren boren bij van eigen maaksel, die, met een versnelling aangedreven, buitengewoon snel en bijna zonder leven te maken konden heenboren door het dikste staal, alsof het hout ware. Ook waren er zaagjes, papierdun, met uiterst fijne tandjes, die Bessemerstaal zaagden als koek, ook al was het een duim dik. Dan nog vernikkelde tangetjes, die merkwaardig veel geleken op de instrumenten, welke men vindt in de spreekkamers der tandartsen, stalen haken, loopers, en andere voorwerpen.

Raffles begon met het cijfermechanisme te betasten, en vervolgens met een zeer dunnen stalen draad te sondeeren, zooals een tandarts een zieke kies sondeert. Telkens verdween het staaldraad opnieuw, en tastte het mechaniek af. En de glimlach van Raffles verbreedde zich, de combinatie was niet ingewikkeld, en waarschijnlijk zou hij zijn „paardenmiddelen” niet eens behoeven toe te passen.

Toch duurde het bijna een uur, alvorens hij, telkens de cijferschijf verplaatsend, de juiste combinatie had gevonden.

Toen ontbrak het hem nog aan een sleutel, en hij was dus genoodzaakt, zijn loopers te hulp te roepen. Een kwartier later leek het alsof er daarbinnen iets knapte, en Raffles wist dat hij het wederom gewonnen had van het vernuft zijner natuurlijke vijanden, de brandkastenfabrikanten.

Hij kon de deur aan den knop naar zich toehalen....

Hij had tot dusverre gewerkt bij het schijnsel van den electrischen lichtkroon, maar de deur wierp te veel schaduw, en hij riep zijn zaklantaren te hulp, om het inwendige te belichten.

Hij vond er stapels effecten in, die bij een doorbladering zoo goed als waardeloos bleken te zijn en wier aantal juist in die brandkast veel-beteekenend was. Naar alle waarschijnlijkheid moesten zij weder dienen om honderden onnoozele beleggers om den tuin te leiden, en goed geld te laten betalen voor bijna waardelooze voddens, aandeelen en obligaties van een maatschappij, die reeds lang ter aarde was besteld.

En Raffles liet het pak in zijn zak glijden en zocht verder.

Hij ontdekte nog effecten, die heel wat meer waard waren, spoorweg-aandeelen, rubber-aandeelen, die hij buit verklaarde, en tenslotte een pak bankbiljetten, tamelijk dik, naar schatting een waarde van omstreeks honderd duizend dollars vertegenwoordigend.

Raffles wilde het juist glimlachend in zijn zak laten glijden, toen hij, als door een veer bewogen, overeind sprong.

Op de straat, en bijna onder het raam van het vertrek waar hij nu was, had het schrille waarschuwingssein geklonken.

Zoo snel hij kon wierp hij de instrumenten en het pak bankbiljetten weder in het valies, en sloot het, toen daarbuiten ten tweede male en dringender nu, het waarschuwingssein klonk.

Raffles doofde het elektrische licht in de kamer, en snelde haastig naar een der vensters.

Hij rukte het gordijn snel terzijde, opende het raam en keek naar omlaag.

Hij was hier op de tweede verdieping, en er viel niet aan te denken, door dit raam het huis te verlaten, want nergens was een regenpijp te bespeuren, en de muur was volkomen glad.

Maar in de halve duisternis onderscheidde

hij een vorm, die naar boven scheen te wenken.

En toen hoorde hij de stem van Brand, die op gedempten toon, maar toch duidelijk verneembaar naar boven sprak:

„Er zijn agenten in het huis, maak je aanstonds uit de voeten! Zeker wel tien of twaalf! Kun je niet uit het raam klimmen?”

„Onmogelijk! Ik zal een anderen weg moeten kiezen! Pas op, Brand, ik werp mijn zwaren tasch naar beneden. De buit zit er ook in, maak dat je er mee wegkomt, en zorg voor je eigen huid.”

Raffles gaf den jongeman zelfs geen gelegenheid om te antwoorden, want reeds plofte het valies met een doffen slag voor de voeten van Brand, die het greep en er zich in allerijl mee verwijderde.

Raffles keek hem een oogenblik na, sloot het venster weer, trok het gordijn er voor dicht, en keerde zich om, juist op het oogenblik dat het licht in de kamer weer aanging.

Op den drempel van het vertrek stonden drie politiebeambten, en hij keek in even zoveel revolverloopen, die op hem gericht waren. En een bevelende stem sprak:

„Handen op, Larry Jumper!”

ZESDE HOOFDSTUK.

DE STRIJD BESLIST.

Raffles was een te verstandig man, en had te veel ervaring, om zich ook maar een enkel oogenblik te vleien met de veronderstelling alsof tegenstand iets kon baten.

Hij stak zijn handen glimlachende op, en een van de agenten trad vlug op hem toe, en ontlastte hem van alles wat hij in zijn zakken vond, wat niet veel was.

Pijp en tabak, wat klein geld, tezamen zestig dollar, een bosje sleutels, een zakmes, en een browning, die sigaretten bleek te bevatten, en even onschadelijk was als kinderspeelgoed.

Nu vertoonde zich ook het gelaat van een brigadier in de deuropening die vroeg:

„Hebben jullie hem?”

„Ja, brigadier, de vogel is al geknipt!”

De brigadier kwam vlak voor Raffles staan, met zijn zware vuisten in de zijde gesteund, en deed een vraag, die Raffles aanvankelijk zeer verwonderde, maar dadelijk daarop een licht voor hem deed opgaan:

„Nu kun jij me zeker wel eens vertellen, Jumper, wat jullie met Thomas Harris hebt uitgevoerd?”

„Neen, brigadier,” antwoordde Raffles naar waarheid, dat kan ik je tot mijn spijt niet mededeelen. „Is hij weg?”

„Ja, dat zul jij niet weten!” zeide de brigadier spottend. „Je hebt juist van de gelegenheid gebruik gemaakt, om achter den rug van je kornuiten om, hier je slag te slaan! Jij dacht ook, de kameraden hebben hem uit den weg, en voor zij het losgeld binnen hebben, kan er nog heel wat water door de zee stroomen! Ik zal maar liever het ijzer smeden zoolang het heet is! Je weet dus niet waar hij is?”

„Geen flauw idee van,” antwoordde Raffles oprecht verbaasd, en kwaad op zichzelf, omdat hij geen oogenblik aan deze mogelijkheid gedacht had, toen hij het onbeslagen bed ontdekte. „Mag ik weten wanneer het gebeurd is?”

„Weet je het waarachtig niet, Jumper?” vroeg de brigadier, zijn gevangene strak aanziende, die intusschen reeds geboeid was.

„Op mijn woord van eer, brigadier! Ik ben er niet in gekend. Ik weet er geen steek van, en ik ben verbluft! Verklap je een geheim, als je me zegt hoe het gebeurd is?”

„Het zal morgenochtend wel in de bladen staan!” antwoordde de politieman schouderophalend. „Hij heeft zijn kantoor verlaten om te gaan lunchen, hij is er niet in teruggekomen, hij moet met een auto zijn weggereden van het restaurant waar hij had geluncht, en verder weten we alleen maar dat zijn vrouw vanmiddag om vijf uur een briefje kreeg van jouw mooie Bende, om binnen vier en twintig uur het lieve bedrag van een kwart miljoen dollar te betalen voor het leven van haar man!”

„Als je dan even je verstand had gebruikt, brigadier, had je moeten begrijpen, dat ik mijn huid niet zou wagen, om hier een brandkast leeg te halen, terwijl mijn kameraden een kwart miljoen vragen voor die van Thomas Harris! Ik ben er totaal overbluft door! En wat zei mevrouw Harris wel?”

„Wel, die liep natuurlijk dadelijk naar ons toe!”

„Wilde ze dan niet direct een kwart miljoen betalen voor haar dierbaren echtgenoot?” vroeg de gewaande Jumper spottend.

„Dan zou ze wel gek geweest zijn,” antwoordde de brigadier grimmig. „Zijn wij er dan ook niet?”

Raffles maakte een geluid, dat zeker twijfel moest te kennen geven, want de brigadier ging beleedigd voort:

„Wij zullen Harris' verblijfplaats wel weten op te schommelen! Zijn vrouw heeft tien duizend dollar uitgelooft voor dengeen, die haar man bij haar terugbracht!”

„Dat valt me erg mee!” prees de arrestant. „Ik dacht dat ze er niet meer dan een rood ruggetje voor over gehad zou hebben! Zeg, maak die boel eens wat beter vast, het is nogal slordig gedaan moet ik zeggen.”

De agent die Raffles geboeid had keek verstomd en met uitpuilende oogen naar de neer-

hangende ketting, aan het eind waarvan een der boeien hing, los van de pols, terwijl hij er toch een eed op had willen doen, dat hij den stalen ring behoorlijk gesloten had.

Hij trad zwijgend op Raffles toe, deed hem de losse boei weder om den pols, sloot ze opnieuw, en mompelde iets in zichzelf, dat onverstaaenbaar was.

„En nu maar eens aan het werk, nietwaar Jumper?” zeide de brigadier joviaal, „ik zie dat je al in de kast gemorreld hebt?”

„Dat zou zelfs een half-blinde wel kunnen zien, brigadier, want de deur staat nog open.”

„Je wou zeker uit het raam klimmen?”

„Waarachtig niet! Dacht je dat ik lust had om mijn nek te breken?”

„Nu, je nek zal er op een andere manier misschien wel aangaan! Waar heb je de pitten?”

„De pitten?” herhaalde Raffles op onnoozelen toon.

„Houdt ons nu niet op, Jumper!” zeide de brigadier ongeduldig. „Je hebt die kast toch zeker niet opengemaakt om te zien of er jeukpoeier in was! Zocht je er dan ouwe kranten in? Of naar geld?”

„Ik zocht naar geld, en ik heb het gevonden ook, brigadier!”

„Mooi zoo! Op die manier schieten we tenminste op! Geef dan maar op!”

„Ja maar, dat kan ik juist niet! Het is niet meer hier!”

„Niet meer hier?” herkauwde de brigadier langzaam, en blijkbaar zeer uit zijn humeur door die mededeeling. „Waar heb je het dan gelaten? Uit het raam gegooid?”

„Je mag nooit meer raden, brigadier! Zoo is het maar! Ik voelde mij er door bezwaard, en ik heb mijn tasch met spullen en den aap er in uit het raam gegooid, maar ik betwijfel of je het nog beneden op straat zult zien liggen, want een van de jongens stond op wacht, en heeft de boel opgevangen!”

„Hoeveel was het?” vroeg de brigadier, die nauwelijks kon spreken van kwaadheid.

„Honderd duizend in contanten, en nog eens de helft in effecten zoowat,” antwoordde Raffles onverschillig.

De brigadier wendde zich woedend tot een van de mannen, en beet hem toe:

„Ga naar beneden, waarschuw de anderen, en zie of er nog iets te redden valt! Laat de buurt afzoeken, en kijk uit naar een kerel met een valies. Hoe zag dat valies er uit, Jumper?”

„Nu, het had zoowat de grootte tusschen een dametaschje en een hutkoffer, er was een hengsel aan, maar het kan ook wel van

niet, het was van bruin leer gemaakt, of van groen fibre, dat ben ik vergeten, maar in elk geval, als je er net zoo een hebben wilt, kun je ze bij Wannamaker bij duizenden krijgen, ik geloof voor anderhalve dollar!” antwoordde Raffles, op verbluffende wijze het spottende grijnslachje van zijn dubbelganger nabootsend.

De brigadier wierp hem een woedenden blik toe, en een oogenblik leek het, alsof hij zich op den geboeiden gevangene wilde werpen, maar hij beheerschte zich, wendde zich weer tot den agent die op den drempel van de deur stond te wachten, en hernam kortaf:

„Ga nu maar heen, en zie wat je er van terecht brengt!”

Een paar minuten later werd Raffles weggeleid. Hij kon zich volstrekt niet voorstellen, waar Harris zich ergens kon bevinden, maar de zeer ongelegen aanwezigheid van de talrijke agenten in het huis, werd althans begrijpelijk door die ontvoering, want het was duidelijk, dat niet alleen de politie hoopte, eenige der ontvoerders bij het huis te kunnen opvangen, maar ook dat mevrouw Harris, die geweigerd had, aanstonds den losprijs te betalen, om bescherming had gevraagd, vreezend voor de wraak der bandieten, en die ook in ruime mate had gekregen. Want wie of wat Harris dan ook mocht zijn, op dat oogenblik van zijn bestaan werd hij nog ontzien, was hij machtig, en dansen er duizenden naar zijn pijpen.

Toen hij op straat stond, zag hij in de verte de lichten van een stilstaande auto, die waarschijnlijk een politie-auto zou zijn.

Hij keek niet eens naar Brand, want hij wist zeker, dat de jongeman volgens zijn bevelen gehandeld had, en zich onmiddellijk met het valies uit de voeten had gemaakt. Brand kon ook niet weten, dat het Raffles onmogelijk was gemaakt, zijn eigen huid in veiligheid te brengen.

Het begon reeds te dagen, en de hemel kleurde zich in het Oosten rood, toen Raffles tamelijk onzacht in de auto werd geduwd, hetgeen hem de opmerking ontlokte:

„Een beetje beleefdheid jegens de menschen die jullie in het leven houden, zou je niet misstaan, brigadier! Maar ik begrijp wel dat je uit je humeur bent, en ik vergeef het je! Weet je dat je boeien van een miserabel maaksel zijn? Nu is de andere weer los!”

En Raffles hief zijn linker pols op, waarom de stalen band nog vastgesloten zat, maar aan den korten ketting bengelde de geopende rechterboei!

De agent die Raffles geboeid had verschoot van kleur en mompelde:

„Ik ben toch niet dronken of gek! Dat zijn splinternieuwe boeien, brigadier, die we nog geen week op het bureau hebben! Die vent lijkt wel een boeienkoning te zijn!”

De brigadier keek Jumper strak aan, terwijl hij nu zelf de boei weer om diens pols sloot, en zeide:

„Dat heb ik van jou nooit geweten, Jumper! Eigenlijk heb ik je altijd voor een sukkel versleten, als je de waarheid wilt weten! Ik ken maar één man in de heele wereld, die in staat is, met een haarspeld of een lucifer of met heelemaal niets, zijn boeien los te maken, en die man ben jij heel zeker niet, dat is vast, en je zult er ook nooit op lijken ook!”

De auto kwam in beweging.

„Waar breng je me nu naar toe?” vroeg Raffles zoetsappig.

„Naar het Astor-hotel, vaste waschtafels met warm en koud water op iedere kamer, liften op ieder uur van den dag en van den nacht, cabaret op iedere verdieping” antwoordde de brigadier ironisch. „Jij gaat naar het hoofdbureau, en we zullen eens zien of je niets meer loslaat over dat valies dan dat het groen of geel, groot of klein is!”

„Je bent onredelijk, brigadier,” zeide Raffles met zachtheid. „Je houdt me daar toch hoop ik niet lang vast?”

„Zolang tot je bekend hebt!”

„Zie je wel dat je onredelijk bent? Daar kan ik niet inkomen, want ik heb een afspraak met mijn vreindin, om met haar te gaan ontbijten op Coney Island, en daar mag ik natuurlijk niet aan mankeeren!”

„Zoo, had jij een afspraakje met Daisy Bluetie,” vroeg de brigadier grinnikend. „Nu, die zal dan wel vruchteloos op je wachten, want ik denk niet dat je dat afspraakje kunt houden.”

„Ja, maar ik denk juist van wel, brigadier!” zeide Raffles nederig. „Een dame mag je nooit vruchteloos laten wachten. Ik zei tegen haar: „Daisy zei ik, eerst het werk, en dan het plezier, vannacht knap ik dat karweitje op, en jij zorgt dat je om acht uur op Coney Island bent, je weet wel waar, het oude plekje, en ik zal er om acht uur ook zijn.” Zie je brigadier, dat zei ik, en ik zal er ook om acht uur zijn.”

De brigadier keek Raffles een tijd lang zwijgend aan, zijn duimen over elkaar draaiend, en zeide toen met plechtige ernst en afgemeten:

„Zegt u maar naatje!”

Intusschen rolde de stalen, zware auto voort door de straten, terwijl het hoe langer hoe lichter werd, en het was bijna volkomen dag, toen het voertuig eindelijk onder de koetspoort doorreed

van het hoofdbureau van politie en de binnenplaats opzwenkte.

Raffles moest uitstappen, werd tusschen twee stevige agenten ingenomen, terwijl een derde hem op de hielen volgde, en werd onmiddellijk naar den dienstdoenden commissaris gebracht, die tamelijk verveeld en slaperig achter zijn groot schrijfbureau zat, in een vertrek op de eerste verdieping.

Het venster was zeer hoog, in één der hoeken, en het kozijn bevond zich minstens twee meter van den vloer.

De lampen waren zooeven uitgedraaid, want reeds was de zon boven den kim verschenen, al zou het nog wel een uur duren voor zij goed zichtbaar werd in deze stad van torenhooge huizen.

Rechts van het groote bureau, half slapend voor zijn schrijfmachine, zat de griffier, en beiden keken nieuwsgierig op, toen de brigadier en twee agenten binnentraden met den geboeiden gevangene.

De brigadier maakte het saluut, en rapporteerde:

„Larry Jumper, commissaris! Daar net gesnapt in het huis van mijnheer Thomas Harris!”

„En weet hij waar hij is?” vroeg de commissaris ineens klaar wakker, terwijl hij den gouden lorgnet rechtschoof, en de griffier zich gereed maakte een schoon vel papier in de machine te schuiven.

„Geen steek weet hij, commissaris, maar ik weet natuurlijk niet of hij het liegt! Maar het staat wel vast, dat hij daar een paar honderd-duizend dollar heeft gestolen. Wij snaptten hem bij de geopende brandkast!”

„Waar is het geld?” vroeg de commissaris.

„Ja, dat geld dat is weg!” hakkelde de brigadier verlegen. „Hij heeft het uit het raam weten te gooien, en daar heeft een kornuit van hem het opgevangen, en is er mee weggetippeld.”

„Zoo, dat hebben jullie dan weer knap gedaan,” zeide de commissaris sarcastisch. „Ik zou wel eens willen weten...”

Maar op dat punt zou de nieuwsgierigheid van den commissaris nooit bevredigd worden, want er ontstond eenig tumult aan den anderen kant van de deur, die werd opengeworpen, en toen traden er nogmaals twee agenten binnen, met een man in hun midden, en die man was Larry Jumper!

De commissaris was stijf van verbazing half uit zijn stoel gekomen, en vroeg, bijna niet in staat om te spreken:

„Wat moet dat beteekenen? Wie is die man?”

Zijn dat tweelingen? Ik ben toch niet, toch niet — —"

„Neen, commissaris u is niet dronken!" hielp Jumper hem op weg, terwijl hij naar voren trad, en hij vervolgde met een blik vol haat en bevredigde wraakzucht op Raffles:

„Ik ben de echte Jumper, en die man daar is John Raffles, die mijn plaats heeft ingenomen! Hou zijn kop maar eens in een ketel heet water en kijk dan of hij afgeeft! Het is John Raffles, en ik weet nu waar hij woont! Ze hadden mij opgesloten in den kelder van hun huis, maar ik heb den kerel die mij moest bewaken, een echten reus, om den tuin weten te leiden, en mij gehouden alsof ik een toeval kreeg en dood ging! Toen heeft de stommeling mijn boeien losgemaakt, en daarmee heb ik hem op zijn hersens geslagen, en ik ben weggelopen! En nog geen half uur daarna namen die stomme agenten mij te pakken op den drempel van mijn huis! En dat is de waarachtige waarheid, anders hoop ik nooit meer een breekijzer aan te raken!"

Letterlijk verstomd van verbazing had de commissaris toegelisterd, en nu wendde hij zich tot den dubbelganger van den spreker, en vroeg:

„Is alles waar wat die man daar zegt? Is u John Raffles? Heeft u dien man van zijn vrijheid beroofd, zonder daar het recht toe te hebben? Hebt gij hem in den kelder van uw huis opgesloten?"

„Van A tot Z de waarheid, en niets dan de waarheid!" antwoordde Raffles kalm. „Het komt er nu niet veel meer op aan, dat hij vrij is, alles is toch anders gelopen dan ik dacht, en voor mij is de hoofdzaak toch bereikt, ik heb een kijkje kunnen nemen in de brandkast van een der rijkste schurken dezer stad, of een van de schurkachtigste rijken, zooals gij verkiest! Ik weet dat er heel wat zijn, maar mijnheer Thomas Harris

is toch wel de grootste! En nu spijt het mij werkelijk zeer, dat ik niet langer van uw aangenaam gezelschap kan profiteeren, maar zooals ik reeds het genoeg had tot den brigadier op te merken, ik heb een afspraak, en die zou ik voor geen geld van de wereld willen missen!"

De commissaris liet een schel lachje hooren en wierp zich achterover in zijn stoel, uitroepend:

„Maar je spreekt zoo goed, John Raffles! En je wilt ons toch niet verlaten, terwijl er vijf agenten achter je staan? Terwijl je geboeid bent?"

„O, maar die boeien hinderen mij weinig," antwoordde Raffles lichtig. „Zij deugen ook niet, hier heeft u ze weer terug!"

En bliksemsnel stroopte Raffles zich de boeien af, alsof zij van vloepapier waren en rinkelend vielen zij neer op het groote schrijfbureau.

„En wat mijn vertrek betreft, ik kan het werkelijk niet langer uitstellen!" riep Raffles.

Sneller dan de gedachte en zelfs voor iemand een hand naar hem had kunnen uitsteken, wipte hij op het schrijfbureau, en vandaar met een waren tijgersprong op het vensterkozijn, waarvan hij een der ramen openrukte.

Nog voor één der agenten er zelfs aan had kunnen denken, zijn revolver te trekken en op hem te schieten, had Raffles zijn beenen al aan den anderen kant van de vensterbank geslingerd, keek nog eens lachend om, wuifde naar binnen, en zeide:

„Vaarwel heeren! Gij ziet wel dat ik mijn afspraken altijd houd. Adieu brigadier! Nu ga ik naar Coney Island, of ergens anders heen!"

Juist toen het eerste schot klonk, verdween zijn bovenlichaam, dadelijk daarop het hoofd, de handen lieten de vensterbank los, en Raffles was verdwenen, na voor de zesde maal van zijn avontuurlijk leven, voor een zeer kort oogeblik in de handen der politie te zijn geweest!

1
CENT

Miss Blanche
VIRGINIA

